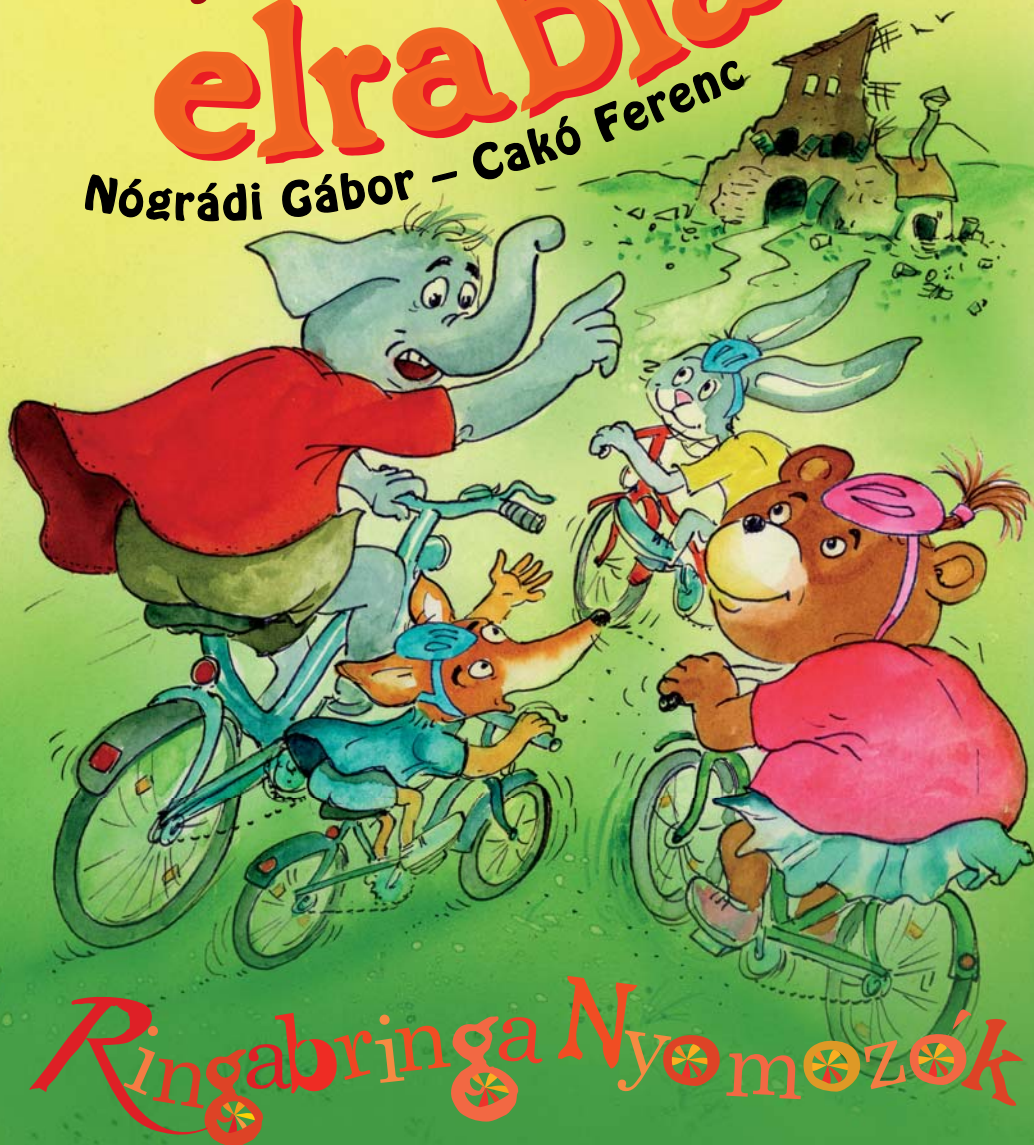

KENGU elrablása

Nógrádi Gábor – Cakó Ferenc

Ringabringa Nyomozók

Barátsággal: *Wagodi Gábor*

Nyílnyúl naplója

2013. május 29.

Mi, vagyis a Ringabringa klub tagjai, mind Animaliban, azaz az Állati Természet köz-társaságban élünk.

Az, hogy hol van Animali, titok! A titkos nyelvünkön: tivi-tovok! Emberek nem tudhat-ják. Mert ha megtudják, és idejönnek a pus-káikkal meg a repülőgépeikkel...! Tudod, mi történne, ugye?

úgyhogy ne is keress minket a térképen. Fogadd el, hogy létezünk, és egy hasonló városban élünk, mint amilyen nálatok is sok van. Mi mind egy iskolába járunk. Én, Nyílnyúl Emil, aztán kapóka Rudi, a kispóka, és Fánteli Oli (vagyis Olivér), az elefánt, meg macica Kriszta (aki maci, nem cica!), a legjobb barátom. (Vagyis barátnőm.)

KENGU elrablása

Nógrádi Gábor – Cakó Ferenc

Illusztráció © Cakó Ferenc 2013

Szöveg © Nógrádi Gábor 2013

A szerzők és a Kiadó ezúton köszönik meg az
ORSZÁGOS BALESETMEGELŐZÉSI BIZOTTSÁGNAK,
hogy a könyv megjelenhetett.

**MINDEN JÓG FENNTARTVA, BELEÉRTVE A KÖNYV EGYES RÉSZÉNEK
BÁRMELY FORMÁBAN TÖRTÉNŐ SOKSZOROSÍTÁSÁI,
VAGY MÁS MŰFAJBAN TÖRTÉNŐ ELŐADÁSÁI,
ILLETVE FELDOLGOZÁSI JOGÁT.**

www.nogradi.hu

Presskontakt Bt. 2131 Göd, Pf. 82
Felelős kiadó a Presskontakt Bt. ügyvezetője
info@presskontakt.hu
Könyvtervező: Pikler Katalin
Tördelés: Székelyhidi Ica – GRAF-Ica
PDF ISBN 978-615-5245-30-5
Megjelent 8 (A/5) terjedelemben

VÉSZJEL! VÉSZJEL! LÉGY ESETT A TEJBE!

Fánteli Oli délután vészjelző
SMS-t küldött a telómra.

Lévégy eve-sevett ava tevej-beve!

Ami a titkos nyelvünkön azt jelenti, hogy:

LÉGY ESETT A TEJBE!

Vagyis baj van, menni kell.

Fánteli mindig így trombitálja össze a bandát.

Mármint a **Ringabringa Klub** ot. Azaz engem, **NyílNyúlt**, és **Macicát**, meg **Karókát**.
(Majd később mindenkit bemutatok, ha ráérek.)

Így trombitál össze minket, ha **helyzet van**.
Helyzet, azaz **BÜNTETT**, amit nekünk kell
kinyomoznunk.

Rögtön lecsaptam a tollam (majd megírom este
a lecót!), felkaptam a nyomozópó-

lómat, felrántottam

a kedvenc piros

gatyámat, felír-

tam anyának,

hogyan átmentem tanulni

Macicához

(kis lódítás!),

bekaptam egy falás

káposztát,

mert ha izgulok,

mindig éhes va-

gyok, felcsatoltam a

sisakomat, és felpat-

tantam a biciklimre,

mint egy vadnyu-

gati cowboy a lovára,

és tűzés a

SZUPERITKOS TALÁLKAHELYÜNKRE.

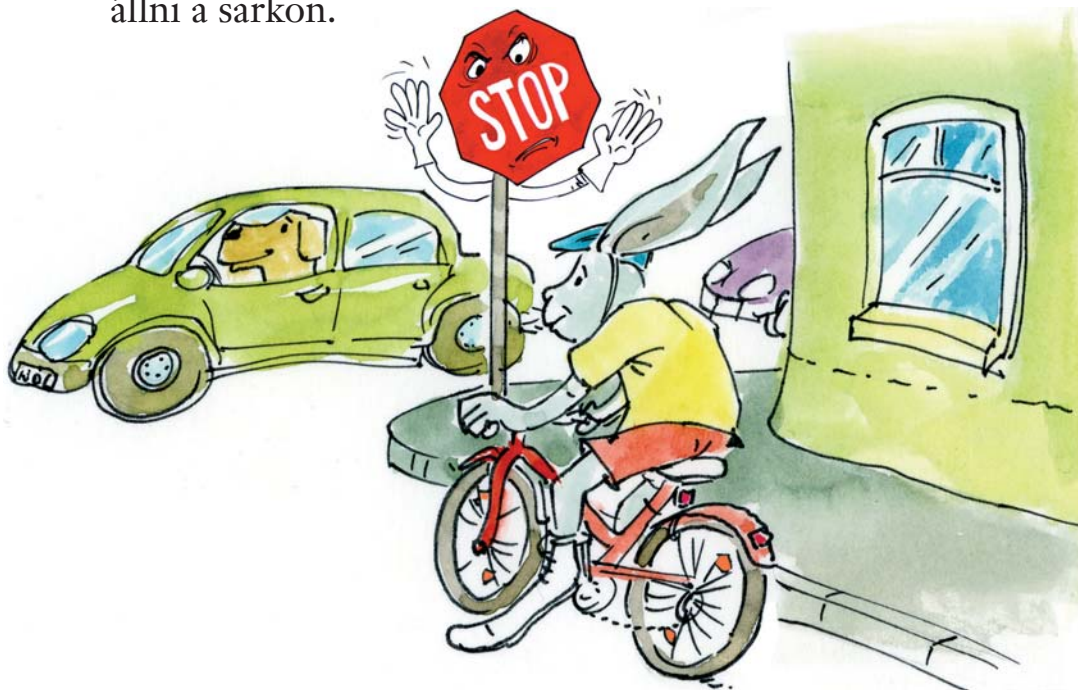

IRÁNY A SZUPERTITKOS TALÁLKAHELY

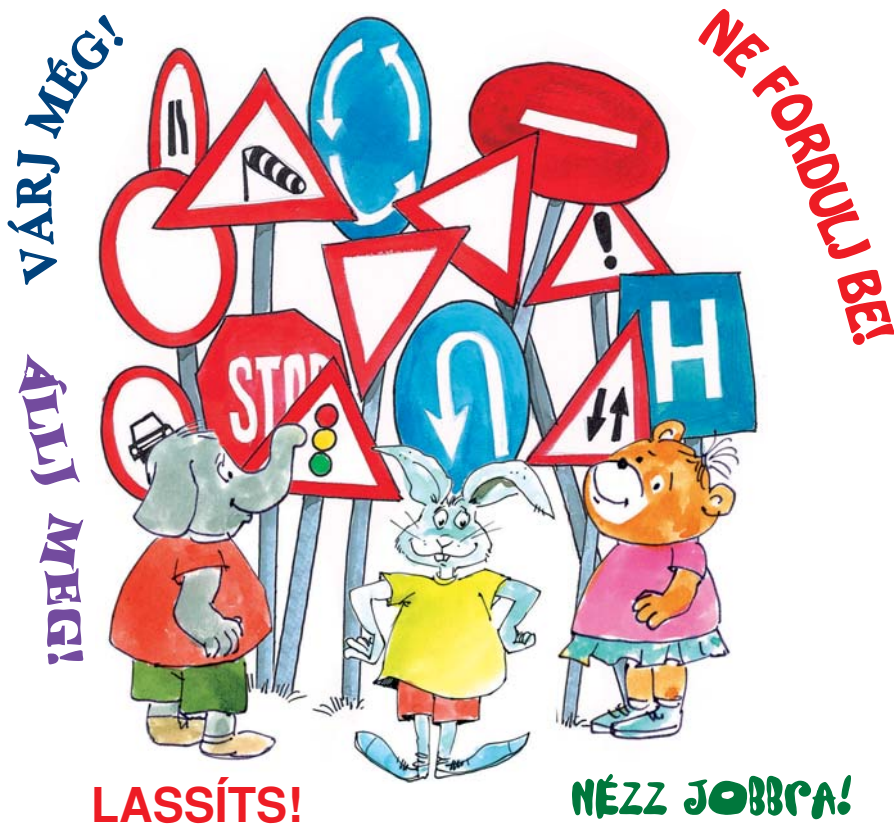
A SZUPERTITKOS TALÁLKAHELYÜNK a sulis melletti játszótéren van, az öreg tölgynél. Sajnos én lakom a legmesszebb a sulitól.

Sebaj! Akkor is én fogok odaérni leghamarabb!
– határoztam el.

Elstartoltam a kaputól, de rögtön meg kellett állni a sarkon.

Ó, az a...! Most majdnem csúnyát írtam!
Az egész városunk tele van táblákkal.

Tuti, hogy nem én leszek az első a
SZUPERTITKÓS TALÁLKAHELYÜNKÖN!
Megőrülök! Miért van ennyi tábla?!!

MEGŐRÜLÖK! MIÉRT VAN ENNYI TÁBLA ?!!

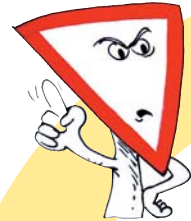
Mért álljak meg?
Nem is értem!
Senki nem jön!...
Jaj!
Túléltem.

Az utcába
menni tilos,
innen, onnan!
És ha bent lakik
a csajom...?
Akkor honnan...?
Belehalok!
Megyek gyalog!

Innen tilos, onnan szabad,
kinyuvad, ki szembe halad.
Hacsak nincs egy ilyen tábla:

Sietek, de meg kell állnom!
Jönnek jobbról, mennek balra...!
Mindjárt felmászom a falra!
Zúg, morog a belsőségem!
Nem nekem van elsőbbségem!

Tilos megint?
Az agyam
eldobom!
Azért is bicajjal
megyek!
Tolom.

Akkor persze
más az ábra!

Végre tekerhetek itt, bár persze csak óvatosan, mert
jön, megy sok gyalogos: gyermek, öreg, s kutya is.

Jó, jó, tudom: ha nem volna ennyi jel az utakon,
akkor minden percben összeütközne mindenki
mindenkivel.

**Törés, zúzás,
halál, vér!**

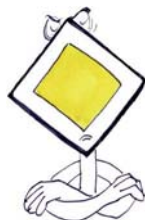
De akkor is...! Bosszantó!

A következő sarkon tekerhettem volna.

Főútvonal! Nekem van előnyöm, mégis

lassítottam...

Maeica, a legjobb barátom, vagyis barátnőm
mondogatja, hogy **az ördög nem alszik.**

**De milyen
igaza van!!!**

Egy őrült motoros nem
figyelt, és majdnem elütött!

KI AZ, AKI OLYAN GYORS, MINT A NYÍL?

Persze másképpen is kezdhettem volna a nyomozásunk történetét. Olvasd el ezt a fejezetet is, ha szereted tudni, mi történt a történet előtt, meg ki kicsoda stb. Vagy lapozz a **23.** oldalra!

Ott érkezem meg a

SZUPERTITKÓS TALÁLKAHELYÜNKRE!

A legutóbbi nyomozásunk története

RETTENTŐEN izgalmas volt.

RETTENTŐEN! Sőt!

RETTENTŐEN!

Jyj! Miközben leírom, majdnem ki kell szaladnom – tudjátok, hova! –, ha rágondolok.
Bocsánat! Még be sem mutatkoztam.
A nevem: **NyílNyúl**. NyílNyúl Emil.

*Az én nevem **NyílNyúl** Emil,
aki mindig többet remél!*

(Úgy kell írni, hogy remél, de az nem rímel. Én költő is leszek!)

Nem NyalNyál! Nem NyelNyél!
NyílNyúl. Vagyis ez a becenevem. Én szeretem.
NyílNyúl! NyílNyúl! Mindenki így szólít.
Mert gyors vagyok, mint a nyúl.
Vagyis a nyíl, na!

Robin (Nyúl) Hood

Gyorsabb vagyok, mint egy autó a városban!
Nem dicsekvés. Ez az igazság.

Versenyezzünk? Győzök!

Mit gondolsz, hány kilométeres sebességgel
mehet egy autó a városban?

Ötvennel! Ötven kilométeres sebességgel óránként. De én, ha kergetnek, **esetleg** – mondom:

ESETLEG!

– hatvanöt kilométeres sebességgel is tudok futni! Ki tudod számolni, hány másodperc alatt futok száz métert?

Nem?

KOMOLYAN NEM?!!!!

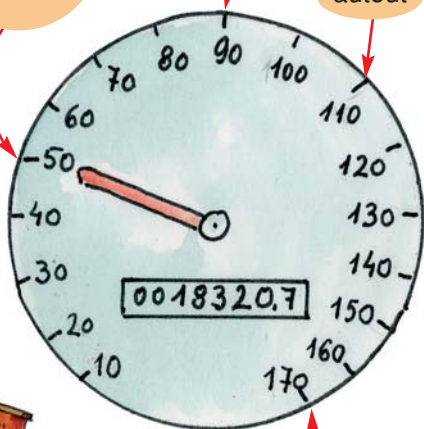
Én sem! Hihhi! De **Macica**, a legjobb barát-nőm kiszámolta, mert ő medve, de matekzseni.

lakott területen, faluban, városban

lakott területen kívül

autóút

autópálya

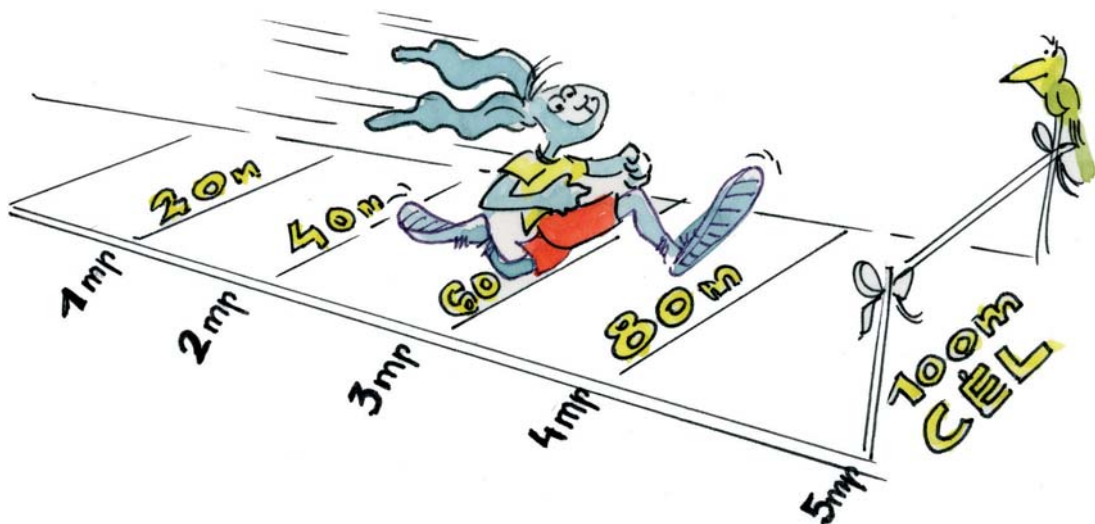
Aki hatvanöt kilométeres sebességgel fut, az öt másodperc alatt majdnem száz métert tesz meg!

Kétszer olyan gyorsan futok, mint a leggyorsabb ember. Számolj ötig nagyon lassan. Az öt másodperc. Ennyi idő alatt futok száz métert.

Na, milyen nyúl vagyok?!

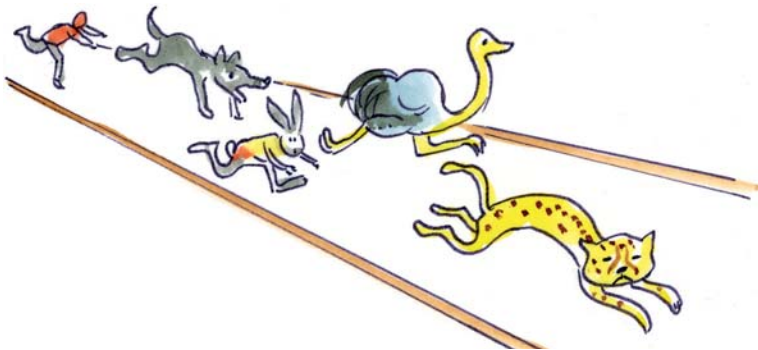

Nyíl Nyúl!

KI A LEGGYORSABB A VÍZBEN ÉS A SZÁRAZFÖLDÖN?

Vízben úszva	km/óra	100 m = ? mp
ember	8 km	47 mp
kék cápa	18 km	20 mp
delfin	36 km	10 mp
hering	70 km	5 mp
Szárazon futva	km/óra	100 m/mp
ember	36 km	10 mp
egér	12 km	30 mp
elefánt	40 km	9 mp
farkas	60 km	6 mp
nyúl	65 km	5,5 mp
strucc	70 km	5 mp
ló	80 km	4,5 mp
kenguru	80 km	4,5 mp
gepárd	110 km	3,2 mp

NyílNyúl EMIL, A VICCMESTER HAT NÉZETBEN

Egyébként így nézek ki, ha kíváncsi
vagy rám.

Ha nem vagy kíváncsi, akkor is így
nézek ki! Hihi! Most megvicceltelek.
Szeretek viccelni!

Hogy hívják az űrhajós fókát? **Ufóka!**

Hogy hívják a Gábor nevű bikát?
Gobika!

És hogy hívják a tarka kutyát?
Gyere ide!

Hihihi!

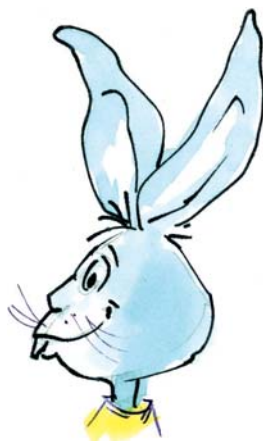

Így nézek ki
előlről

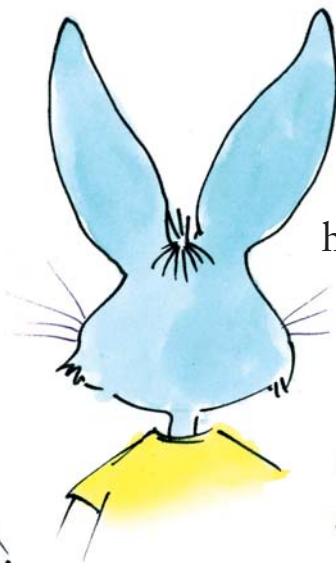
jobb oldalról

bal oldalról

felülről

hátról

és alulról.

NEM TUDHATJA SEVEN-KIVI! (VAGYIS: SENKI!)

A *Ringabringa Klub* engem bízott meg, hogy fogalmazzam meg világhírű nyomozásaink történetét. Miért? Mert én fogalmazok az osztályban a legjobban. És: *én írok a leghíresebben.* Illetve, ha figyelek: *Én írok a legszebben.* Biztos, hogy író leszek! Meg költő is.

Azt kérdezed, mi az a *Ringabringa Klub*?

Mi vagyunk a *Ringabringa Klub*.

Mi négyen a negyedik béből.

Én, *NyílNyúl* Emil, aztán *Karóka* Rudi, a kisoróka, és *Fánteli* Oli (vagyis Olivér), az elefánt, meg *Macica* Kriszta (aki maci, nem cica!), a legjobb barátom. Vagyis barátnőm, mondhatjuk úgy is.

De nem szerelmesek vagyunk ám! Csak barátok.
Nekem van szerelmem, más. **(Az titok! Tivi-tovok!
A neve: Nyuvu-szivi Eve-nivi-kövö.)** Meg **Maci-
cának** is van szerelme: **Mava-civi Lava-civi!**
Nem tudhatja seven-kivi!)

Itt éppen bevetésen vagyunk egy állatkölyökrabló banda után.

Nyugalom, csigavér! Majd elmesélem egyszer részletesen azt a nyomozásunkat is.

NAGYON, NAGYON FONTOS, FONTOS TIVI-TOVOK!

Fánteli Oli mamája nyomozó rendőrdetektív.

Persze nem mindig így néz ki!

Van, amikor álcáznia kell magát.

Rendőrn
yomozó

Titkos ügynök

Hajléktalan

Szupermodell

ÁLCÁZNI = MEGTÉVESZTÉSÜL MÁSNAK MUTATNI MAGUNKAT

Fánteli mamája nélkül nem alapult, vagyis alakult volna meg a **Ringabringa Klub**.

De ez titok! Csak a titkos nyelvünkön írhatom le.
Tuvu-dovól ivigy beve-szével-nivi? Ivi-geven?
Avak-kovor fivi-gyevelj: avo nyovo-movo-zovó
reven-dövő-rövök nevem tuvud-novak mivindevent
kivi-nyovo-movoz-nivi. Mivi tivi-tovok-
bavan seve-givi-tüvünk neve-kivik!

Aki még nem érti egészében a titkos nyelvünket, annak egy kicsit segíték (de már nem sokáig!):

A nyomozó rendőrök
nem tudnak mindent
kinyomozni.
Mi titokban segítünk nekik!

Kengu ELTÚNT, ÉS NEM TALÁLJÁK A RENDŐRÖK SEM

Szóval, hogy a történetet folytassam, **Fánteli** vészjelzése után rárajtoltam, hogy én legyek az első a **SZUPERTITKOS TALÁLKAHELYÜNKÖN!** De mire lélekszakadva odaértem, már mindenki ott volt az **ővő-reveg tövölgy avva-lavatt.**

Érted?
Az öreg tölgy alatt!

Mindenki fején sisak volt, csak **Fánteli** Olin nem.

– Mi van? – trombitált, ahogy szokott. – Féltitek a kobakotokat? Minek? Nincs abban semmi!

Höhöhö!

A sisak nem kötelező!

– De hasznos! Nem mindenkinek van **kőből** a koponyája – mondta **Macica**. **Fánteli** nem sértődött meg, csak megkopogtatta a homlokát.

– Ezt nem is lehet betörni, mint egyesekét!

– Szállj le a sisakunkról! – mondtam, mert már nagyon izgatott a vészjelzés. – Inkább azt nyögd ki, miért írtad, hogy „légy esett a tejbe”? Milyen légy, milyen tejbe?

– **Kengu** eltűnt! – olvadt le **Fánteli** képéről a vigyor, és vészesen lóbálta az ormányát. – Nem találják a rendőrök sem. Anyukám mondta!

Kengu eltűnt! Kengu eltűnt! Kengu eltűnt!
Kengu eltűnt!
Kengu eltűnt!

ÁLLATI HÍREK!

HOL VAGY, KIS **Kengu?**

Kengu elindult haza az iskolából,
de nem érkezett meg!

ELEFÁNTTROMBITA

KI TUD RÓLA? Városunkban nem először fordul elő, hogy a kölykök elcsavarognak, de eddig egy-két órán belül mindenkit megtaláltak!

HÉJACSŐR

SEHOL SEMMI NYOM!

Tudósítók a magasból jelentették,
hogy **Kengunak** nyoma sincs!

PAPAGÁJHÍRADÓ

EGY VÁROS KERESI **Kengut!**

Az osztályfőnöke szerint csendes,
szófogadó diák, ha nem is a leg-
jobb tanuló.

NAGY FEJŰ? PÚPOS? VAGY ÁLLVA NYALJA AZ EGET?

26

– **Kengu?** – pislogott **Karóka.** – Az ki?
– Majd **NyílNyúl** megmondja – mondta **Macica,** és rám mosolygott. – Ő mindenkit ismer,
mert olyan **barátkozós.**

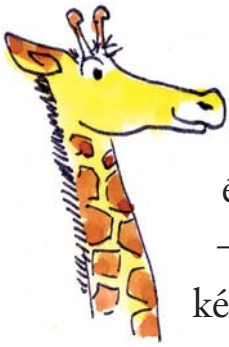
– Persze hogy ismerem! – mondtam. – Nagy feje van neki, és púp a hátán?

– Hát... – húzta el a száját **Macica,** és én rögtön tudtam, hogy tévedek.

– Akkorédeskisfüleivannak-éspöttyösabőre? – hadartam.

– Hát... – szívta meg nagy orrát a barátom, és már mondtam is a tutit.

– Tudom már! Neki a **LEGHOSSZABB A NYAKA,**

és ülve nyalja az **eget!**

– Miért nem engem kérdezel, **Macica?** –
kérdezte **Fánteli.**

– Miért? Te ismered **Kengut?**

– Naná! A **Kengu** két **NAGYON-NAGYON**
erős hátsó lábon áll.

– Honnan tudod? – kérdezte **Karóka.**

– Onnan, hogy egyszer játékból vissza-
rúgott, és anyának **borogatnia**
kellett a popsimat.

– Ló Szerafinnak is
két erős hátsó
lába van – jegyezte
meg **Karóka.**

– De Ló Szerafin-
nak nincs elől erszénye! –
vágta rá **Fánteli.**

MIT TESZ A KIS **Kengu** AZ ERSZÉNYÉBE?

28

– **Kengunak** van? – kérdeztem, mert **gyanakodtam**, hogy Oli csak úgy kapásból mondja az erszényt. Szokott csak úgy mondani mindenféle **meglepít** és **meghökkenőt**, hogy figyeljünk rá. Mert otthon a mamájának nincs ideje foglalkozni vele.

– Képzeld, **Kengunak** van! – válaszolta mérgesen a kérdésemre.

– De minek kell **Kengunak** erszényelő? Mit tesz bele?

– Nem tudom – mondta **Fánteli**. – Sosem mutatta meg. Talán oda rejti az uzsonnáját, hogy ne vegyék el.

– Nemigen – dormogta halkan **Macica.** – Nem tudom, neki minek kell erszény, de a mamája az erszényében a **Kengut** hordozta régen, mikor **Kengu** még belefért. Láttam.

– Aha! – kiáltottam fel. – Világos! – És vágtam egy „fogalmam sincs” grimaszt, hogy mindenki **nevessen.** Szeretek mindenkit

megnevetetni.

Ha rajtam nevetnek, az se baj.

Aztán megrántottam a vállam.

– Most már egyáltalán nem tudom, kiről van szó.

– Jaj, de butuskó vagy, **NyílNyúl!** – mordult rám **Fánteli.** De ezzel nem bántott meg. Mert tudom, hogy mindenki **butuskó** valamiben. Másban meg **ÉSZLÉNY.** Szerintem én több dologban vagyok **ÉSZLÉNY,** mint **butuskó.**

Fánteli LERAJZOLJA **Kengut**, AKI NEM IS HASONLÍT

– Bocs, **NyílNyúl!** – mondta **Fánteli**, mert azt hitte, megbántott. – Nem akartalak lecikizni akaratlanul. Csak véletlen volt. Tudod, mit?

Lerajzoló meked **Kengut**.

És egy krétával a betonra rajzolt.

– Így néz ki! – mondta.

Néztem, néztem, de hiába.

– Ilyen állat nincs is – tiltakoztam.

– Mert nem egészen így néz ki, bocsánat – dirmegte

Macica, és húzott néhány vonalat a rajzba.

– Ó!!!! Hát őt ismerem!
– kiáltottam fel.

– Én is! – mondta
Karóka. – Ő a kenguru.

– **Bingó!** – horkant fel

Fánteli.

Nem tudom, hogy pontosan mit jelent a bingó, de valami olyasmit, hogy: úgy van! Talált!

Milyen nagy butaság, hogy olyan sok szó van! És mind mást jelent! Szerintem elég lenne egy is.

Mondjuk, a **KÁPOSZTA**.

Ezzel a szóval ugyanis mindent ki lehet fejezni.

Mi a kedvenc ételed? **KÁPOSZTA**.

Milyen idő lesz holnap? **KÁPOSZTA**.

Nem vagy éhes? **KÁPOSZTA**.

Megtanultad a leckét? **KÁPOSZTA**.

Szeretsz engem? **KÁPOSZTA**.

Hülyécske vagy? **KÁPOSZTA**.

MI TÖRTÉNHESETT SZEGÉNY Kenguval?

32

Miközben mindannyian Kengut próbáltuk elképzelni képzeletben, Macica elmélőzött:

– Vajon hova tűnhetett a kis Kengu?

– Az iskolában még megvolt. Aztán kijött az utcára. Elindult haza. De nem érkezett meg.

– Biztosan elrabolták – pislogott ide-oda **Karóka**, ahogy szokott, **i j e d t e n**. – Ne is képzeljük el, mi lett vele!

De láttam rajta, hogy ő azért elképzelte.

Rettentő erős volt **Karóka** képzelete. Majdnem olyan, mint egy **fékezhetetlen agyvelejű nyúlé**.

Karóka elképzelte, hogy **Kengut** megfogták rab-szolgának, és most csavart csavaroz egy gyárban.

JAJ!

Ezt a kifejezést Lázár Ervin író bácsitól kértem kölcsön, aki véletlenül nem nyúl volt, de nem baj. Négyszögletű kerek erdő a meséje címe. Mi írók sokat lopunk egymástól. Aki becsületes, néha bevallja, mint én most az egyszer.

Elképzelte, hogy eladták egy állatkertnek, és most rácsok mögött nézegetik.

JAJ! JAJ!

És elképzelte, hogy már meg is süttették, és felszolgálták egy étteremben.

JAJAJAJ!

Fánteli elbődült, ahogy szokott.

– Akárhol van, mi megtaláljuk!

– Naná! – mondtam. – Ki, ha mi nem? – És már pattantam is fel a biciklimre.

– Mit ugrálsz? – mordult rám **Fánteli**. – Azt se tudod, hol kezdjük a nyomozást.

– Miért? – pislogott **Karóka**. – Te tudod?

– Persze hogy tudom! **Kinek az anyukája nyomozó detektív, a tiéd vagy az enyém?**

– Nem kell dicsekedni! – mondta **Macica**.

– Ki dicsekszik? – bődült el **Fánteli**. – A máám nyomozó detektív, nem?

– De nem így mondtad, hanem dicsekedve – durmogta **Macica**, és utánozta **Fántelit**: „**Kinek az anyukája nyomozó detektív, a tiéd vagy az enyém?**”

– Elég már! – mondtam, mert nagyon viszketett a talpam, hogy induljunk. – Mi legyen?

Fánteli **fújt egyet, kapált kettőt, döfött**
a levegőbe hármat, és titokzatosan körülnézett a játszótéren, nincs-e a közelben idegen. Aztán felsorolta, mit csináljunk.

– Amit mondok: **tivi-tovok! Meveg-haval ava-kivi beve-szévé!** Először: kihallgatunk, aztán kivallatunk, végül megtaláljuk a bűnösöket!

JEGYEZD MEG: HA LÓDÍTASZ, NE DADOGJ!

Másnap reggel fél hétkor úgy ugrottam kiazágyból, mint egy rakéta! Nem kellett rólam lerángatni a paplant, hogy felkeljek, mint máskor.

Anya csak pislogott.

– Mi van, kisfiam? Talántán a szépséges **Nyuszkó Enikővel** van találkád iskola előtt?

Mert anya tudott a szerelmemről.

– Nem! – kaffantottam. – Még el akarom olvasni a... **A farkas és a bárány** című mesét. Mert lehet, hogy felelek.

Anyám bólogatott: – Kisfiam, hogyha lóditasz, **NE DADOGJ!** Ezt jegyezd meg! És ne hadarj!

Nem válaszoltam. Kirohantam a fürdőszobába.

Kézmosás, fogmosás, arcmosás, szőrfésülés, orr-ésfültisztítás. Aztán öltöztem, befaltam a reggelikáposztát, pusztítottam anyának, és márpattantam is a bicóra.

A TANÚK KIHALLGATÁSA ELKEZDŐDIK

Amint beértem az iskolába, **Maeicával** ki-nyomoztuk, hogy **Kengu** a második bébe jár. Mondjuk nem volt nehéz...

Tehát a második bét kellett kihallgatni.

Vagyis **Kengu** osztálytársait.

– De mikor? – kérdezte **Karóka**.

– Naná, hogy szünetben! – mondtam.

– Akkor kevés az idő – mondta **Maeica**, és **sajnos**, megint igaza volt az én okos barátomnak. (Vagyis barátnőmnek.)

– Nem gond! – hörrent **Fánteli**. – **Gyűjtök egy kis tüzet** a pincében, jönnek a tűzoltók, mindenkit kizavarnak az udvarra, és lesz időnk ki-hallgatni a pisiseket.

Maeica a fejét ingatva dormogott.

– Kitűnő ötlet! Utána téged elvisznek a nevelőintézetbe. Esetleg minket is. **fantasztikus!**

Végül úgy döntöttünk, hogy a hosszú szünetben legyen a kihallgatás.

Kengunak 16 (tizenhat) osztálytársa volt. (Vagyis még mindig van.) Elosztottuk a kihallgatást egymás között. Mindenkire öt osztálytárs jutott, mert négyszer öt... Bocsánat! Mindenkire négy jutott. (Vagyok én egy Einstein?)

Nem sok időnk volt. Húsz perc. Mindenki csak egy kérdést tehetett fel a tanúinak.

Én azt kérdeztem:

**SZERINTED
HOVA TŰNT EL Kengu?**

Macica pedig azt, hogy:

**MESÉLJ Kenguról!
MILYEN?**

Karóka kérdése így szólt:
NEM FÉLT VALAKITŐL MOSTANÁBAN
Kengu?

Fánteli pedig azt kérdezte:
SZERINTED KI RABOLTA EL Kengu?

Nagyon izgultam. A kihallgatás előtt még **kirohantam** a klotyeszra. **Karóka** is ott volt.

– Mi lesz, ha nem válaszolnak? – kérdezte.

– Majd azt mondjuk, hogy ha nem segítenek, sohasem lesz meg **Kengu**. És őket is elrabolják.

– Ez jó lesz – mondta **Karóka**, de láttam, hogy ideges, mert nyitva maradt a slicce.

– Húzd fel a cipzárad, és **nyugodlom, csigavér**.
Karóka beharapta a száját.

– Te mitől vagy ilyen nyugodt? – kérdezte.

– Én nem vagyok nyugodt – mondtam. – Csak másképpen vagyok ideges, mint te.

Aztán kijöttünk a klotyeszből, és kimentünk az udvar végébe, ahova a második béseket már **kiterelte Macica** és **Fánteli**.

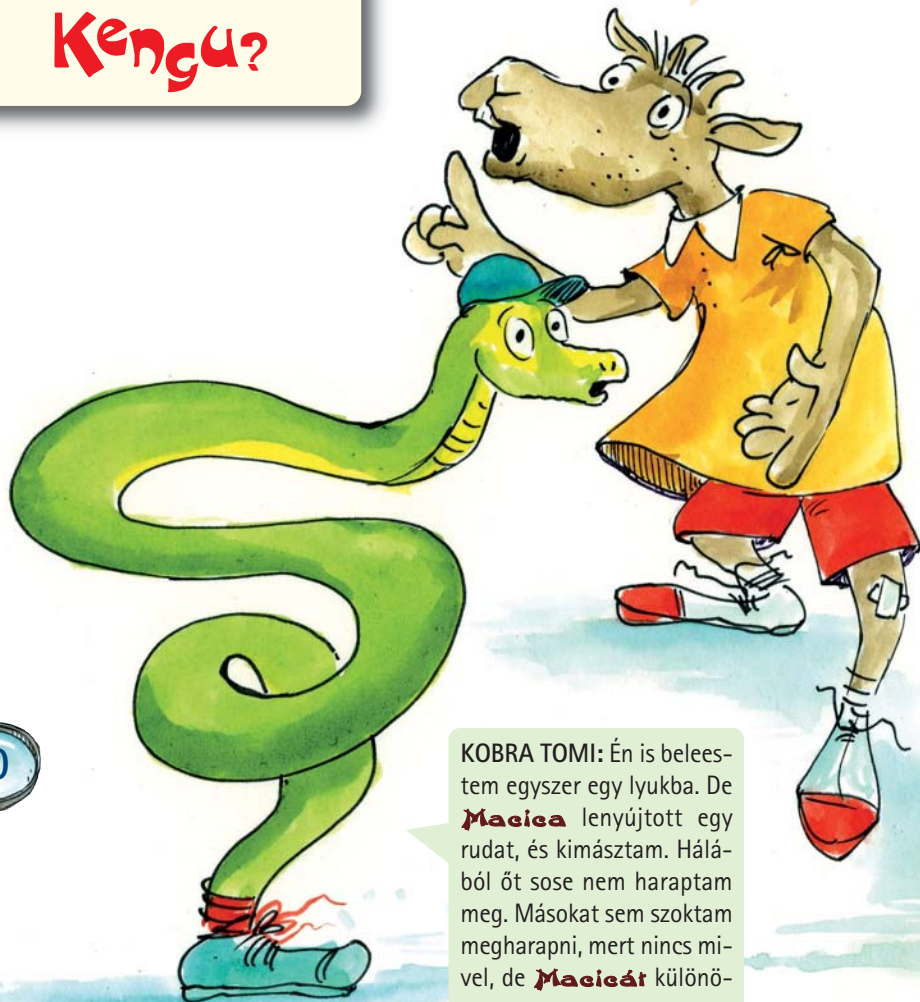
1. CSOPORT

NyílNyúl

kérdése:

SZERINTE
HOVA TÚNT EL
Kengu?

KECSKE KITI: Nem t'om.
De egyszer én beleestem
egy gödörbe. Hiába kiabáltam,
kiabáltam, csak egy óra múlva
találtak meg. A mély gödrök
a legveszélyesebbek!

KOBRA TOMI: Én is belees-
tem egyszer egy lyukba. De
Macica lenyújtott egy
rudat, és kimásztam. Hálá-
ból őt sose nem haraptam
meg. Másokat sem szoktam
megharapni, mert nincs mi-
vel, de **Macicát** különö-
sen nem.

**KIHALLGATÁSI JEGYZŐKÖNYV!
SZIGORÚAN BIZALMAS!
ILLETÉKTELENEK NEM OLVASHATJÁK!
TÖRVÉNY TILTJA!**

FARKAS FERIKE:

Én igazi csapdába estem bele egyszer tavaly. Gonosz vadászok állították. Anyukám szabadított ki. Azóta néha sántítok, ha eszembe jut, hogy fáj a lábam akkor, vagy ha nekem kell menni a boltba.

BÖLÉNY BÉCI: Egy nagy gödör, vagy egy nagy lyuk, az veszélyes.

Vagy egy kút! Az még veszélyesebb, mert abban víz is lehet, és én nem tudok úszni, csak ha muszáj. Most jut eszembe: én nem is férek bele egy kútba. De a kis **Kengu** nyugodtan.

2. CSOPORT

Macica

kérdése:

MESÉLJ

Kenguróról!

MILYEN?

BAGOLY ILUS:

Hát olyan kis félénk.
Halkan beszél. Ha felel, akkor is.
Pedig szeretne jó tanuló lenni.
Csak nem elég okos. Van, akinek több
esze van, mint másnak.
Másnak meg kevesebb, mint...
Na, jó, ezt hagyjuk.

KOALA ÁBRIS:

Ez az, hogy nem elég
okos. És a szülei azt akarják,
hogy jó tanuló legyen. Nekem
mondta. Folyton szidják,
ha rossz jegyet hoz. „Már
megint rossz jegyet hoztál?”
Ezt nem bírja hallgatni.
Én sem.

MÓKUS ÉVUS:

Nem lehet mindenki jó tanuló. Én se vagyok jó tanuló. De engem nem büntetnek meg otthon a rossz jegyekért. Legfeljebb aznap nem ehetekogyorót, csak ha lopok. Hihihi!

KROKO DINI: *(Krokinak kihúzták egy fogát tegnap, és most nem tud jól beszélni.)* A Gengu tennap is egyest kapott kőnyezetből. Pedig egy kicsit tulta. Csak nem tuggya ee'mondani. Aztán sí't a háá'mas mián. Vagyis miatt.

3. CSOPORT

Karóka

kérdése:

NEM FÉLT
VALAKITŐL
MOSTANÁBAN
Kengu?

**KIHALLGATÁSI JEGYZŐKÖNYV!
SZIGORÚAN BIZALMAS!
ILLETÉKTELENEK NEM OLVASHATJÁK!
TÖRVÉNY TILTJA!**

TEKNŐC TÓNI: Tőlem nem félt.
Pedig én harapni is tudok, ha akarok.
De egy Tigristől nagyon félt. Mesélte,
hogy mikor olvasta a Dzsungel könyvét,
azt álmodta, hogy jön Sir Kán. Akkor be is
pipilt. Ezt nem mondta, csak
gondolom tapasztalásból.

FÓKA FLÓRI: Szerintem félt. Kitől? Nem
t'om. Mindenkitől. Csak tőlem meg Tek-
nős Tónitól nem félt. Meg tőlem. Vagy
azt már mondtam?

GÓLYA GÉZU:

Én tudok valakit, akitől nagyon félt.
De nem akarok árulkodni... Na, jól
van, elmondom a nyomozás miatt. Az
apujától félt. Ha rossz jegyet kapott,
az apuja így szidta: „Hogy lehet egy
okos apának ilyen buta
kölyke?”

TIGRIS TIBI: Na, az egy ráfo-
gás, hogy a tigristől fél a
Kengu! (Teknős: Nem tőled!
A Sír Kántól!) Mi jó barátok
vagyunk. Ezt a radírt is tőle
kaptam, mert súgtam neki.
Akarod, hogy neked adjam,
Karóka? **Kengu** szagnyoma
még rajta van! Használd
egészséggel!

4. CSOPORT

Fánteli

kérdése:

SZERINTED
KI RABOLTA EL
Kengut?

CICA CILI:

Szerintem egy kutya!
Nem rád gondolk, Bundás,
de tuti, hogy egy kutya! Láttam is
erre keringeni egy komondort a múlt
héten. Vajon miért keringett
éppen erre? – kérdezem én.

BUNDÁS RICSI: Nahát, kikérem
magamnak! Minek kellene egy ku-
tyának a kis **Kengu**? Egy kutya el
se tudná rabolni. Még egy komon-
dor se! A **Kengu** meglegyinti a far-
kával, és vihetik a baleseti sebé-
szetre összevarrogatni.

LÓ SZERAFIN: Megmondom, kik rabolták el. A lótolvajok! Ez tuti! Én láttam egy westernfilmben, hogy jönnek a lótolvajok buta lovakon vágatva, és pányvát dobnak a nyakunkba. A **Kengunak** is lehet pányvát dobni a nyakába, mert hosszú van neki. Biztos azt hitték, hogy ló!

STRUCI SACI: Na, most akkor én elmondom, mér' rabolták el. A húsáért! A vendéglősök! Mer' ahol megeszik a strucchúst, ott megeszik a **Kengu**-húst is. Meg mindenkit. Mert mindenki ehető. Csak jól kell elkészíteni. Én szakács leszek!

NyílNyúl GYANÚJA: GÖDÖR MINDENÜTT LEHET

Suli után ismét a titkos helyünkön találkoztunk az
övö-reveg tövölgy-fava mevel-levett.

Szóval az öreg tölgymellét.
NETUDDHO!

– Én tudom a megoldást, én tudom! – mondtam rögtön, ahogy odaértünk.

A Kecske beleesett egy gödörbe!

Tuti! Beleesett, és nem tud kimászni. Ha nem esett volna bele egy gödörbe, haza tudott volna menni. Csak egy gödör lehet az, amiből nem tud egyedül kimászni. Vagy egy kút. Logikus! Menjünk, keressük meg!

Fánteli vihogott azon a vihogós csúnya vihogásán, amit úgy utálok, ha rajtam vihog.

– Hol van itt gödör a városban, *NyílNyúl*?

– Miért ne volna? –
mondtam, bár eddig
még nem gondoltam,
hogy hol.

– Építkezéseken van
gödör – mondta **Ma-**
cica, hogy segítsen
nekem. – Meg az utakat

is folyton felásogatják: vízcsőtörés, gázcsőtörés,
légcsőtörés... Vagyis az nem!

– Na ja! – vihogott **Fánteli**, mert ő tud néme-
tül egy kicsit. – Meg a bányákban is van gödör!
Meg a tengerparton! Meg a temetőben temetés-
kor! Meg a Holdon. Csakhogy itt nálunk nincs se
bánya, se tenger, és ma senkit sem temettek. Ha
Kengü mégis beleesett egy építkezéses-útépítő
gödörbe, akkor kiáltott egyet, és már **10** ásó-
béka ott volt, hogy kihúzza.

Megrántottam a vállam. Szerintem tuti, hogy
Kengü gödörbe esett, de ha a többieknek jobb
ötletük van, halljuk!

KARÓKA GYANÚJA: AKI FÉL, AZ ELBÚJIK, HA KERGETIK

– Szerintem – kezdte **Karóka** óvatosan – úgy gondolom, hogy lehetséges az a feltételezés is esetleg, mint valószínűség... persze ez csak egy gyanú, egy gyanúsítás, amit levonhatunk a kihallgatott tanúk kihallgatásából... **LEHETSÉGES AZ A FELTÉTELEZÉS IS ESETLEG, MINT VALÓSZÍNŰSÉG...**

– Na, nyögd már ki, **Karóka!** – **horkant** fel **Fánteli** szokásos kedves torokhangján. – Hát leszáll az éjszaka, mire megtudjuk!

Macica a fejét csóválta.

– Miért nem engeded, **Fánteli**, hogy **Karóka** is elmondja, amit gyanít mint gyanút? Lehet, hogy éppen az a **BŰNÜGY** megoldása, amit ő gondol. Ne szabjunk már **GÁTAT** valakinek az elmondásban, ha gondol valamire!

– Ki szab itt micsodát? – húzta fel az ormányát **Fánteli**. – Csak tudni szeretném, amit **Karóka** tudatni akar velünk, hogy tudjuk.

Macica megütögette Karóka vállát.

– Na, mondd nyugodtan! A **Ringabringa Klub**ban mindenki elmondhatja, amit akar.

– Szóval, a vallatáson – folytatta **Karóka** még halkabban – az derült ki, hogy **Kengü** félt valakitől. És valószínű az a valaki, akitől félt, az kergette el. Valaki vagy valakik.

– Elkergették? – bambultam **Karókára**, mert nem egészen értettem, hogy kik, miért, hol, hogyan, meg ilyesmi.

Karóka bólogatott.

– **Kik? Miért? Hol? Hogyan?** – pislogott **Macica**, pedig ezeket én akartam kérdezni.

– Félt a **tigrisektől** álmában – mondta hal-
kan **Karóka**, és félénken pislogott. – Ezt vallották,
akik nekem vallottak.

– Na és, ha félt? – meresztgette a szemét **Fánteli**. – Attól még nem tűnik el valaki, mert fél a tigrisektől álmában. Tőlem is **sok buta fél**, de még nem tüntettem el senkit.

– Azt akarod mondani, **Karóka** – kezdte **Ma-**
cica magyarázni –, hogy
valakik üldözték Kengut, és elmenekült?

– Igen – mondta **Karóka**, és hálásan **Ma-**
cicára nézett, hogy kisegítette.

– És hova menekült szerinted? – kérdeztem.

Karóka széttárta a karját.

– Az erdőbe. **Amerikába** Pincébe.
Padlásra. Nem tudom. – És halkán még hozzá-
tette: – Lehet, hogy nem is menekült el.

Fánteli GYANÚJA: ELRABOLTÁK, MEGSÜTÖTTÉK, MEGETTÉK

– Hát nem is! – hörrent fel **Fánteli**. – Mert **elrabolták**. Ez olyan biztos, mint hogy reggel felkel a nap, és nem ugat a macska, ha nem kutya.

Rémülten néztünk **Fántelire**. Olyan határozottan mondta, amit mondott, hogy elállt a lélegzésünk.

Szóval elrabolták? Biztosan tudja?

– Kik rabolták el? – kérdeztem. – És miért?

– Egy banda volt! – mondta **Fánteli**. – Lehettek benne **vad kutyák, lótolvajok**, de **vendéglősök** biztosan!

Macica csak pislogott.

– Vendéglősök? Miért rabolnák el a **vendéglősök Kengut**?

– Na, mit gondolsz? – csapta fel az ormányát
Fánteli.

Megsütik, felszolgálják, megeszik.

– Ilyeneket ne mondjál, kérlek, mert elájulok –
kérte **Karóka Fántelit**, és úgy elsápadt, hogy egészen **rózsaszín** lett a bundája.

De **Fánteli** nem figyelt **Karókára**.

– Én találtam is egy receptet a neten! – kapta elő a telóját, és olvasni kezdte:

ZÖLDSÉGES KENGURUSTEAK

Előkészítés: 30 perc

Sütési idő: 30 perc

Hozzávalók 4 személyre: 80 dkg kengurufelsál (20 dkg személyenként), 1 kg minizöldség (bébirépa, petrezselyem, kukorica stb.), 2 nagy burgonya, 2 evőkanál felaprított metélőhagyma, 1 kisebb doboz (2 dl) tejszín, 5 dkg vaj, só, bors

STEAK (SZTÉK) = HÚSSZELET

– Ó! – kiáltotta **Karóka** szomorúan és hangosan. – Mért kellett ez a recept, **Fánteli?**

De **Fánteli** csak vihogott.

Igaza van **Macicának.**

Fánteli lelke néha olyan érzéketlen, mint a bőre.

– **DE BUTA VAGY!** – kiáltottunk ormányos barátunkra egyszerre és hangosan.

Nem kellett volna.

Mi van, lurkócskáim?
Miben töritek azt a csavaros agyátokat?

NA, MOST AZTÁN MAJDNEM LEBUKTUNK!

Egy rendőr-rozmár, aki arra szokott sétálni, hogy óvjon meg védjen mindenkit, felfigyelt a kiáltásunkra.

Odasétált hozzánk.

– Mi van, lurkócskáim? **Miben töritek azt a csavaros agyátokat?** Cigizünk? Drogozunk? Rongálunk?

Fánteli az arcára húzta legártatlanabb mosolyát (nem volt könnyű!), úgy mondta:

– Ugyan már, rendőr bácsi! Mivel nem tetszik gyanúsítgatni minket?! Csak a Cickapanciról beszélgetünk. Tetszik tudni! Az a tévésorozat, ami-

ben a Cickapanci meg az Egérlenci barátságot köt,
és együtt csónakáznak a Bala tón. Vagyis tavon.
Szóval a Balatonon!

Rozmár őrmester gyanakodva nézett végig raj-
tunk meg a biciklikén.

Karóka ide-oda sunyta a szemét.

Én ártatlanul pislogtam.

Macica meg nem csinált semmit.

– Aztán van-e macskaszem minden bi-
ciklin? – kérdezte az őrmester rendőri-
leg szigorúan.

– Van! – mondtuk egyszerre.

– És küllőprizma elöl-hátul?

– Van!

– És jó a fék elöl-hátul?

– Jó!

– És a csengő?

Erre persze örültül csengetni kezd-
tünk mindannyian, mint hasmenéses
postás a kapuban.

Rozmár rendőr befogta a fülét.

– Elég! Elég! Hallom!

Aztán szúrósan ránk nézett.

– És **tényvisszaverő** mellény?

Karóka elsápadt. Láttam, azt hiszi,

most megbüntetik. De én tudtam, hogy: nem!

– Van mellényünk – mondta **Macica**. – Otthon. Mert az csak sötétben meg a városon kívül kötelező.

– De most nincs sötét – mondtam gyorsan –, és városban vagyunk, nem kint az utakon. Vagy talán ez nem város?

– Ne szemtelenkedj, Nyuszkó – mordult rám Rozmár-rendőr –, mert megkóstolhatod a gumbotomat!

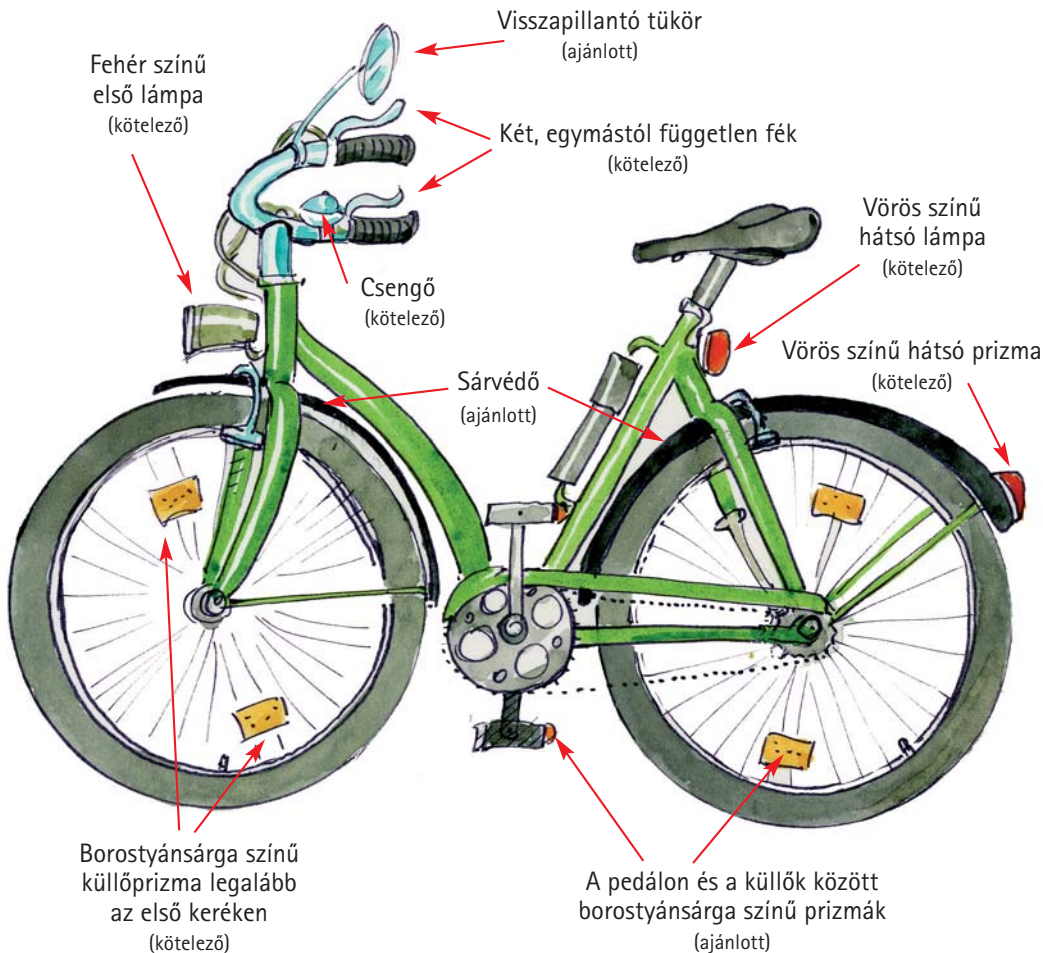
Persze rögtön elvihogtam magamat.

– Nincs is gumibotja!

De akkor már Rozmár őrmester is vigyorgott. Kiderült, hogy csak **tréfálkozott** velünk. Nem akart ő senkit megbüntetni.

A KERÉKPÁR FELSZERELÉSE

A KRESZ által kötelező, illetve ajánlott
kerékpártartozékok

– Nagyon okosak vagytok – dicsért bennünket.
– Látom, még védősisak is van néhány kobakon.
Pedig...

– ...az sem kötelező! – mondta most már felbátorodva **Karóka**, és boldogan pislogott. Mindig nagyon örült, ha félt valakitől, és aztán kiderült, hogy csak vicceltek vele.

Rozmár-rendőr elment, mi pedig folytathattuk a **tivit-kovos nyugvó-movent-závást**.

Mert **Macica** járt egészségügyi tanfolyamra is, ahol tanulták az életre pofozást.

Karóka kinyitotta a szemét, és kábán **Fántelire** pislogott.

– Ugye még nem ették meg? – mo-
tyogta.

Fánteli felhúzta a vállát, hogy ő
azt nem tudhatja, de **Macica**
határozottan így szólt:

– Szó sincs róla! Még csak el sem rabolták, szerintem.

Fánteli **elkacagta** magát, ahogy ő **kacagni** szokott.

Hiriri! Hörörö! Kiriri! Körörö! Branes!

A játszótérről az összes madár elmenekült délre.

– Hanem akkor ugyan mi történt? – hörrentette

a kacaj után, hogy
belere megett
az ormánya.

Maciea
hümmögött

egyet-kettőt.

Szeretem, ha hümmög – hüm-hüm –, mert az olyan komoly felnőtt, mintha gondolkodna.

– Pontosan és biztosan nem tudhatom – mondta **Maciea** –, de az **TÉNY**, hogy tegnap egyest kapott környezetből. És otthon megszidják, ha rossz jegyet kap. Ettől fél.

– Igen, igen! – kiáltott **Karóka** boldogan, hogy ő is okos lehet egy kicsit. – Nekem is mondta ezt a... **az a piros hosszú csőrű...**

– Gólya? – segített **Maciea**.

– Pontosan! Gólya! Idézem: „**Kengu** az apujától fél.” Idézet bezárva.

– És akkor mi van, **rókaóka?!** – grimaszolt **Fánteli**, amitől az ormánya még furább lett, mint lenni szokott. – „Kapott egy egyest, otthon megszidják, fél a fatikájától.” Mi köze ennek **Kengu** eltűnéséhez?

Karóka **Macieára** nézett, **Maciea** rám, én meg a földre, mintha nagyon gondolkodnék. De nem jutott eszembe, csak az, hogy **KÁPOSZTA.**

Azaz, hogy éhes vagyok.

EGÉSZEN BIZTOSAN VAGY NEM EGÉSZEN BIZTOSAN?

– Oké! – mondta **Fánteli**. – Akkor szavazzunk! Ki szavaz arra, amit **NyílNyúl** mondott, vagyis hogy **Kengu** egészen biztosan beleesett egy gödörbe vagy lyukba?

Én lassan felemeltem a kezem. De senki más nem emelte fel. Úgyhogy aztán én is leeresztettem a karomat. Mert azért **egészen egészen biztosan biztosan** én sem tudhattam, mi történt

egészen biztosan?

Fánteli persze vigyorgott.

– Tehát még maga **NyílNyúl** sem szavaz a gödörre vagy a lyukra! Gratulálok! Menjünk tovább! Ki szavaz arra, hogy elüldözték **Kengut** a tigrisek vagy más üldöző állatok?

Karóka ide-oda pislogott, aztán elnézett messze a házak felé, mintha nem is volna ott.

– Szóval senki? – kérdezte **Fánteli**. – Te sem szavazol arra, **Karóka**, hogy

egészen biztosan

elüldözték **Kengut** a tigrisek vagy mások?

– Egészen biztosan nem lehetünk egészen biztosak... – motyogta **Karóka**, és én is bólogattam, mert én is ezt mondtam volna, ha mondtam volna valamit.

– Akkor felteszem az utolsó kérdést, hogy **DE-MOK-RA-TI-KU-SAN** szavazzunk – tette fel az utolsó kérdést **Fánteli**. – Miután a többi gyanúsítgatást **Kengu** eltűnéséről elvetettük, valószínűnek tartjuk-e, hogy **Kengut** elrabolták?

DEMOKRATIKUSAN = MINDENKI SZAVAZHAT
EGYENLŐ JOGOKKAL

SENKISE KAPJA FEL A KEZÉT, HA NEM AKARJA FELKAPNI

Fánteli olyan hirtelen emelte fel az ormányát meg a mancsát egyszerre, hogy ijedtünkben meginogtunk. Gyorsan felkaptuk a karunkat, hogy visszanyerjük az egyensúlyunkat, és ne essünk hátra.

– Helyes! – kiáltotta **Fánteli**. – Bölcs döntés! Tehát mindenki arra szavazott, amit mondtam, ezért a nyomozást, az én saját vezetésemmel folytatjuk!

– Bocsánat! – mondta **Macica**. – Én csak

felkaptam a mancsomat,

hogy ne essem hátra. Ez nem volt szavazás.

– Oké! – dobbantott dühösen **Fánteli**, és előre lökte az ormányát. Majdnem feltaszította vele **Macicát**. – Akkor a szavazati arány három-egy!

Ujdedtünkben
meginogtunk,

és felkaptuk
a mancsunkat

Vagy talán van valaki más is, aki visszavonja a szavazatát azzal, hogy (és csúfolódó vékony hangon azt nyivákolta:) „csak véletlenül felkaptam a mancsom, hogy ne essem hátra”?!

Karóka ide-oda **pis-pis-pis-pislogott**, ahogy szokott, de nem szólt semmit.

Én nem **pis-pis-pislogtam** ide-oda, mert nem vagyok olyan pislogós, de én se mondtam semmit. Nekem mindegy.

1 1. Ha kiderül, hogy igazán elrabolták **Kengut**, akkor igazam volt.

2 2. Ha kiderül, hogy nem rabolták el, akkor nem csak én voltam buta.

3 3... Nincs három.

ÉN INKÁBB HŐSI ÉLŐ SZERETNÉK LENNI

Fánteli azt mondta, folytassuk a nyomozást.

És megkérdezte: kinek van véleménye?

Mondtam: nekem.

– Mi a véleményed, *NyílNyúl?* – nézett rám

Fánteli.

– Az a véleményem, hogy éhes vagyok.

Fánteli azt mondta, hogy ez nem vélemény, és majd eszünk az eredményes nyomozásunk végén.

– Az mikor lesz? – kérdeztem.

AZ MIKOR LESZ?

– Nem tudom – trombitálta

Fánteli –, de addig kibírod te is.

– Nem bírom ki – mondtam. –

Éhen halok, az a véleményem.

– Nem baj – hörrentett **Fánteli**. – Nyomozás közben a rendőrök elveszíthetik egy-egy társukat, sajnos. Azok a **hősi halottak**.

– Köszönöm szépen, de én nem akarok **hősi halott** lenni – morogtam. – Inkább **hősi élő** szeretnék lenni, ha lehet.

– Rajtad múlik! – trombitálta **Fánteli**. – És most induljunk fecsegés helyett. Kihallgatjuk a hozzátartozókat. Vagyis a **Kengühoz** tartozókat. A családtagokat, na! Mindenki gyanús, aki él!

És már ugrottunk volna a bicaj nyergébe, ha **Macica** nem állít meg minket.

– Pillanat! Mindenkinél van lámpa?

FAPOFA, HIDEGVÉR ÉS PÓKERARC

72

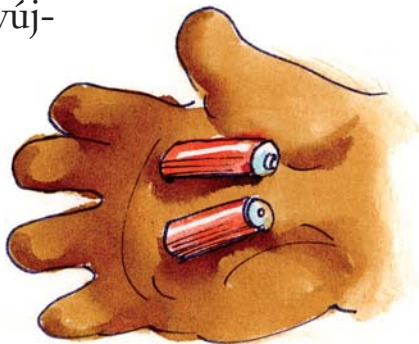
– Mit hőbörögsz? – hörgött **Fánteli**. – Minek az? Világos van!

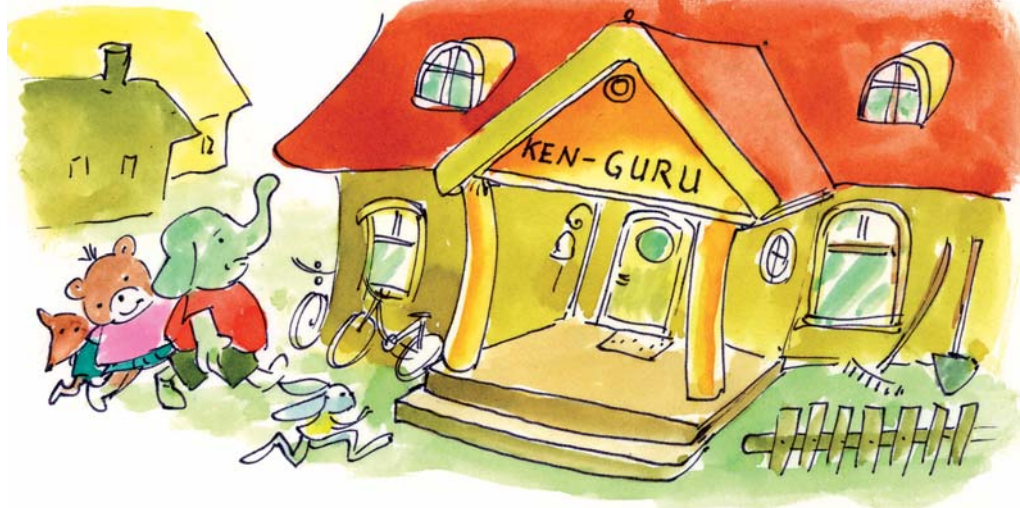
– De mire a nyomozással végzünk, besötétedhet – mondta az én okos barátom. Vagy barát-nőm? Mindegy. Igaza volt.

Persze mindenkinél volt lámpa. Nem először lendült akcióba a **RingabringaKlub**. Tudtuk.

mi a **dörgés**. Sajnos az enyém már alig világított.

– Cseréld ki az elemeket! – nyújtott nekem oda **Macica** kettőt, mert nála mindig volt plusz. Nem hiába mondogatom, hogy okos!

– Köszí-puszi! – mondtam, mert így szoktunk megköszönni.

A nagy lámpavizsgálat után a **Kengu** család házához karikáztunk libasorban.

Fánteli megállt az ajtó előtt.

– Én kérdezek. **NyílNyúl** jegyzetel. **Karóka** fotózik. **Macica** a tanú.

– És mit fogsz kérdezni, **Fánteli**? – kérdezte **Macica**, miközben **Karóka** rögtön fotózni kezdett a telójával.

– Bízd rám! Én minden krimit megnézek a tévében. Már **furfangosabban** tudok kérdezni, mint anyukám, pedig ő nyomozó rendőr! –

VIGYORI ARCOK

mondta **Fánteli**. – A legfontosabb a ravaszság és a határozottság! Nagyot köszönünk, és fapofát vágunk. Világos? Hidegvér és pókerarc!

– Mi az a pókerarc? – kérdeztem.

– Nem látszik rajta semmi

– mondta **Macica**.

Eltakartam az arcom.

– Így?

– Nem egészen –

mondta **Macica**.

– Szóval hidegvér és pókerarc! – ismételte **Fánteli** szigorúan, és megnyomta a csengőt.

PÓKERARCOK

NA, ERRE NEM SZÁMÍTOTTUNK, AZ TUTI!

Az ajtó kinyílt, és **Fánteli** mamája
lépett ki rajta egyenruhában.

Fánteli *hátrahőkölve,*

és nyitva maradt a szája.

Na, erre nem számítottunk.

– Hát ti meg mit kerestek itt?

– É-én, mi-mi... – kezdte

Fánteli, és *úgy tekergőzött*

egy borsos, mint a kő,
anakkora.

– Csa-csa-csak erre jártunk... –
nyögte ki végül. – És... meg akartuk kérdezni,
hogy **Kengü**... hogy **Kengut** megtaláltátok-ee?

– Nem. Sajnos még nem. Most éppen a szülőket faggatjuk. De ők sem sejtik, hol lehet a kölyök. A Kengumama már kisírta a szemét. Nagyon rendeselek vagytok, hogy aggódtok a kis **Kenguért**. De most menjetek szépen haza. Amíg nem derítjük ki, hogy **Kenguval** mi történt, jobb, ha nem kerekeztek az utcán.

VESZÉLYES LEHET!

Ezzel **Fánteli** mamája visszament a **Kengulakba**.

Mi pedig némán felpattantunk a biciklikre, és elindultunk a sarok felé, ahol...

AKI BÚJT, BÚJT! AKI NEM, NEM! NYOMOZUNK!

...**Fánteli** hirtelen lefékezett. – Én nem megyek haza – morogta. – Egy igazi detektív sosem adja fel, amíg meg nem találja a bűnösöket.

Mi is megálltunk, és néztük **Fántelit**.

– Akkor most mi legyen? – kérdeztem.

– Hallottad! – mondta **Karóka**. – Haza kell menni, amíg **Kengut** meg nem találják.

VESZÉLYES AZ UTCÁN!

– Aki fél, hazamegy! – mondta **Fánteli**.

– Velünk csak az maradjon, aki elszánt, bátor, és meg akarja találni **Kengu** elrablóit.

– Meg **Kengut** – mondta **Maeica**.

– Naná! – mondta **Fánteli**. – Tehát?

Ringabringa Klub! Ki marad?

– Én ráérek nyolcra hazamenni – mondtam. – Csak utána kapok büntít... Illetve esetleg...

– Éppenséggel én is maradhatok – mondta **Macica**. – Ha **Kengut** el is rabolták, amit mondjuk nem hiszek, az nem valószínű, hogy minket is el akarjon valaki rabolni.

– Na, csak engem próbáljon meg valaki elrabolni! – kapta fel az ormányát **Fánteli**. – Zacszóban viszi haza a mamája!

– **Elrablásról szó sem lehet** – folytatta **Macica**. – Pláne, ha együtt maradunk. Egy állatot elrabolni két állat kell. Két állatot elrabolni négy. De négy állat elrablásához...

– Már legalább nyolc állat kell! – kiáltottam fel.

– Igaz – bólogatott **Karóka**. – Sőt **logikus**.
Akkor én is maradok.

(Zárójelben megjegyzem: én már hamarabb gondoltam, hogy **Karóka** nem fog merni egyedül hazamenni, mert aki író lesz, annak ismernie kell az állati lelkek világát.)

– Az nem veszélyes, ha együtt maradunk – mondtam, hogy megerősítsem **Macicát** meg **Karókát**. – Csak ha külön maradunk.

– Ja! – bólíntott **Fánteli**, mert ő tudott kicsit németül. – Akkor fel a sisakkal, **Ringabringa Klub!**
Jelmondatunk?

És egyszerre kiáltottuk:

RINGABRINGA TAPOSS BELE!
SOSE LESZ A GATYÁNK TELE!

(Ezt én költöttem! Nagyon büszke vagyok rá, mert rímel. Bele – tele! Érted?)

Fánteli hirtelen megfordult.

Így szokott megfordulni, ha érzi, hogy figyel valaki, és **GYANAKSZIK.**

És tényleg figyelte valaki! Vagyis minket figyelt!

A kis hiéna volt az a valaki.

Elsős kis pisis! Hiéna Lénának hívják.

Állt a házuk előtt a kertben, a rózsabokrok mel-

lett, és ránk **LESELKEDETT.**

– Te mit nézel ott, kölyök? – kérdezte **Fánteli** a nyomozóhangján.

– **Én szemmit** – kezdte a kis hiéna, mert nem tudott jól beszélni. Szelypített. Vagyis... izé: selypített. Meg raccsolt. Járt is lógós médiára. Illetve fogós lédiára. Nem, nem! Logopédiára!

LOGOPÉDIA = BESZÉDHIBÁKAT
JAVÍTÓ FOGLALKOZÁS

– Olyan nincs, hogy nem nézel semmit, amikor nézel valamit – mondta **Karóka** nagy bátran, mert a kis hiénától nem félt. (És olvasta a Micimackót, ahol Mackó koma így beszél.)

– **Hát én...** – pislogott ide-oda Hiéna Léna. – **Cak nézegettem ide-oda. Hogy mi történik az ucszón.**

– Aha! – kapta fel az ormányát **Fánteli**, és halkabban felénk súgta:

Nagyon gyanús! Nagyon! Értitek?

– Aha! – súgtam vissza. – Mit?

– Kiküldték, hogy kémleljen! – súgta **Fánteli**. – Leskelje ki, mi történik az utcán!

Macica szeme **tőgrőnyílt**.

– Ki küldte ki?

Fánteli az égre meresztette a szemét, mint egy felnőtt, ha dühös, mert valaki nem ért valamit. Aztán még **halkabban suttogott**.

– Na, ki? A szülei! Érted?

– Nem – mondta **Macica** a rendes dörmögő hangján, és látszott, hogy tényleg nem érti. Pedig már én is pedzegettem a témát.

PEDZEGETI A TÉMÁT = KEZDI ÉRTENI

– Azt gondolod...? – kérdeztem sűgva-bűgva
Fántelit.

– Pontosan azt! – mondta **Fánteli**. – Logikus!

– Micsoda? – kérdezte **Karóka**.

– Az, hogy a hiénák rabolták el **Kengut**, és talán éppen most eszik meg!

talán éppen most eszik meg!

ZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZ! PUFF!

KI VADÁLLATIBB VADÁLLAT, MINT A TÖBBI VADÁLLAT?

Karóka megint eltaknyolt volna, ha **Macica** nem kapja el a bicájával együtt.

– Mi lenne, **Fántelike**, ha nem beszélnél **hüvű-lyeve-sévé-geve-kevet?** – kérdezte halkán **Macica**, és tudtam, hogy most nagyon ingerült. Sőt bosszús! Mert **Macica** soha nem mond csúnya szavakat. Csak akkor, ha

IRTÓZATOSAN berágott.

Fánteli szeme is kimeredt haragosságában, és nagyot fújt. De nem mert dobogni a lábával, ahogy szokott, mert most fontosabb volt, hogy a kis hiénát **ne ijessze el**.

Csak nézett kimeredt szemmel és felhúzott ormánnyal.

Macica eközben életre pofozgatta **KaróKát**,
akinek első kérdése az volt: – Ugye nem...?

– Dehogy! – válaszolt rögtön **Macica**. –
Szó sincs róla! Csak a **Fánteli VADÁLLAT!**

– Mér’? – hörgött **Fánteli**. – Te nem vagy vad-
állat? Az elefánt vadállat? A medve nem vadállat?

– De vadállat – mondta **Macica**. – Csak
nem mindig annyira vadállat, mint más vadállat!

Tudtam, közbe kell szólnom, hogy lecsillapít-
sam őket.

– **Nevem havagy-nóvó-tovok avab-bava avo
vivi-távót? Ava kivis hivi-évé-nava fivi-gyevel
mivin-kevet.**

Nem hagynátok abba a vitát?
A kis hiéna figyel minket.

Macica bólintott, felállította **KaróKát** meg
a biciklijét, és finoman köhécselt.

KISZ HIÉNA NEM BISZIKLISZIK, CAK SZEJPÍT

Fánteli is széthúzta a száját, mint aki mosolyog, és a kis hiéna felé fordult megint.

– Mizújs, Lénácska! Hogy vagy? Hogy vagy?

Érdekes! Most egészen más volt a hangja, mint az előbb, amikor **ráförmedt** a kölyökre, hogy mit néz.

– **Jól fagyok** – mondta a kis hiéna. – **Ész tik mit csináltak itt?**

– Biciklizünk – mondta

Fánteli. – És te? Te mit csinálsz?

– **Én nem biszikli-
szem** – mondta a kis hiéna.

– Tényleg? – kérdezte **Fánteli**. Aztán feltett egy **húsbá vágó** (éles) nyomozati kérdést. – És a szüleid...?

– **Ők sze nem bisziklisznek moszt** – mondta Lénácska.

Rögtön láttam, hogy a kölyök nem az eszéről lesz híres, ha megnő.

– És mondd csak nekem – **dallamosította** a hangját még jobban **Fánteli** (már amennyire ő bírhatta) –, nem láttad-e vajon esetleg véletlenül a kis **Kengut** mostanában?

– **De láttam** – mondta Hiéna Léna, amitől mind a négyen elsápadtunk.

Ez most be fogja vallani,

hogy Kengut bent érzik

a szülei

A MÉLYHŰTŐBEN ???? ? ? ? ? ? ?

BIZTOSAN A HIÉNÁK RABOLTÁK EL! (VAGY NEM.)

– És hol... hol láttad? – kérdezte **Macica**, mert **Fántelinek** elakadt a hangja az örömtől, hogy ilyen zseniális kérdés pattant ki az agyából.

– **Tegnap, az iskolában** – mondta Lénácska. – **A szudvalon jósszott.**

Macica Fántelire nézett.

Fánteli köhécselt egyet-kettőt, aztán felénk hajolt, és azt súgta.

– **Ravasz!** Nagyon **RAVASZ!**

– Kicsoda? – kérdezte **Karóka**, akit ravasznak szoktak nevezni, pedig csak annyira ravasz, mint én. Ha rosszul gondoljuk, de mondjuk, az előítélet.

Fánteli még halkabban susogott, de közben erősen tátogva formálta

Ha rosszul gondolod, de mondd, az előítélet!

Állat	Előítélet	A valóság
Bagoly	Okos, bölcs	Nem okos, nem bölcs, hanem félős, elkerüli az embereket. Éjszakai állat, ezért a nagy szellemek – hogy minél több fényt „begyűjtsön”.
Elefánt	Kedves, szelíd	Az elefánt minden, csak nem kedves és nem szelíd. Nagyon könnyen fel lehet dühíteni, talán a legdühösebb állatok egyike. Ilyenkor nekitámad akár még egy autónak is.
Farkas	Gonosz vadállat	A farkas nem gonosz, hanem egy nagyon okos ragadozó állat, amelyik képes napokon keresztül üldözni az áldozatát, amíg az teljesen ki nem merül.
Fóka	Kedves, játékos	A fóka vagy alszik, vagy vadászik – ez a két dolog tölti be az életét. Rengeteget verekedik a többi fókával, harapása nagyon fájdalmas, nem ajánlom, hogy a közelébe menj!
Hiéna	Gonosz, undorító	A hiéna nem gonosz, legfeljebb sunyi. Mindig hátulról támad, odacsíp, aztán elszalad. Nem undorító, bár tény, hogy mivel dögöt eszik, ezért nagyon bűdös. De nagyon jó anyja és háziasszony: folyton takarítgatja az odúja környékét.
Kígyó, kobra	Gonosz, életveszélyes	A kígyó nem gonosz: csak akkor harap, ha megtámadják. Védekezik, ahogy te is. Afrikában vagy Indiában azért van olyan sok kígyómarás, mert az emberek a bozótban nem veszik észre, és rálépnek. Akkor mar.
Strucc	Félénk, homokba dugja a fejét	A strucc nem félénk, hanem kifejezetten agresszív, támadó futómádár. Fiókait akár egy elefánttal szemben is megvédelmezi, óriásit tud rúgni a lábaival. A fejét nem dugja a homokba, legfeljebb akkor, ha valami ételmet keres.
Mókus	Bájos, ugrabugra	Azért ugra-bugra, mert folyamatosan ételmet keres, és eldugja azt – aztán elfelejti, hogy hova dugta. Ilyen butuska.
Krokodil	Veszélyes, gyilkos természetű	A krokodil csak akkor támad, ha éhes. Ha például teleette magát, és a parton sütkérezik, akkor akár oda is mehetsz hozzá, és be fog menekülni a vízbe.
Lajhár	Lusta, lassú	A lajhár nem lusta, csak lassú az anyagcseréje, ezért szinte a teljes napot mozdulatlanul tölti. De mutass neki egy csokor finom levelet, és rögtön mocorogni kezd.
Oroszlán	Veszélyes, ragadozó	Az oroszlán egy félős macska. Ha támad, azért támad, hogy elriasszon – vagy mert éhes. A kis oroszlánkölyök engedi, hogy megvakargasd a pocakját – de mint minden macska, képes karmolni, szóval vigyázni kell vele.
Bölgény	Dúvad, rohan és mindent lezúz	A bölgény valójában szeret lassacskán poroszkálni, és csak akkor kezd futni, ha megriasztják. Egyébként egész nap békésen legelészlik.
Róka	Ravasz	A róka nem ravasz, inkább tanulékony, ügyes, és nagyon óvatos állat. (Schmidt Egon)
Őzike	Szelíd, játékos	Inkább félős, ha a közelébe mész, akkor elrohan, de az is lehet, hogy bokán rúg, és két hétig sántítani fogsz.
Orrszarvú	Mindent letipor, megtámad	Az orrszarvú valójában egy kíváncsi, barátságos állat. Ha elmész az állatkertbe, lehet, hogy egy fűcsomóval még oda is tudod csalogatni a kerítéshez. Csak akkor támad, ha kicsinye van, mert azt félti, mint a legtöbb állat és ember.
Sas	Éles szemű	Csak akkor, ha jók a fényviszonyok – sötétben például kifejezetten rosszul lát. Nagyon fél az embertől, ezért a fészket mindig magas sziklák tetején, elérhetetlen hegyoldalba rakja.

a szavakat, hogy értsük, amit susog. Ezt hívják
ARTIKULÁCIÓNAK.

ARTIKULÁL = TAGOLTAN, ÉRTHETŐ KIEJTÉSSSEL BESZÉL

– A szülei mondták neki, hogy ezt mondja – artikulálta susogva **Fánteli**.

És még hozzátette, de izgalmaiban csak félig titkosan:

– **Ava-zévért movond-java, hovogy félrevezessen mivin-kevet.**

Azért monda, hogy félrevezessen minket!

– Hova félre? – kérdezte **Karóka**, és **Fánteli** tekintete ismét az égre meredezett.

Nem tudom, hogyan folytattuk volna a nyomozást, ha a kis hiéna szülei nem kukkantanak ki a házból, nem mosolyognak ránk, és nem hívnak be egy kis sütire meg üdítőre. De kijöttek, behívtak, kedvesek voltak, és mi rögtön tudtuk, hogy a gyanúsítgatás tévedés volt. Nem ők rabolták el

Kengut, hál'istennek, ahogy a nagyikám szokta mondani.

Vidáman eszegettünk. (Kivéve **Fántelit**, aki bá-
natosan eszegetett, mert nem neki lett igaza.)

ÉS AKKOR VÁRATLANUL MEGTUDJUK AZ IGAZAT

Eszegetés közben aztán hirtelen majdnem félre-
nyeltünk.

Hiéna Léna ugyanis a szegény kis **Kenguró**
folytatott cseverészéseink közben halkán megje-
gyezte, hogy **Kengunak** van egy titkos búvóhe-
lye, ahol gondolkodni szokott.

Egészen pontosan így mondta:

– **Kenguval** egyszer együtt indultunk hossa a
sziszkolából. A Dalwin kölúton jöttünk ellefelé, melt
ő isz itt lakik. De **Kengu** a Dzséláld Dálel
usszónál jobbla fordult. Aszt mondta: dolga van.
„Milyen dolgod?” – kérdeztem, mer’ nem tudtam,
hogy kisz dolga van, vagy nagy dolga. „Aszt nem
mondhatom meg, melt titkosz. De aszt elálulom:
van egy titkosz helyem, ahol jól lehet gondolkosz-

ni.” Kéldesztem tőle, miért nem otthon gondolko-
szik? Aszt mondta, hogy otthon félni szokott, és
félve nem lehet gondolkoszni.

Amikor a kis hiéna ezt el-
mondta, és valahogy megér-
tettük a szelypi... na!... a
selypítését, mind a négyünk-
nek
xorkán akadt a falat,

ahogy költőileg mondani szokásom.

– Nekünk most mennünk kell – dormogta
Macica, és felállt. – Köszönjük a sütit meg az
üdit! – tette hozzá, és mondtuk, hogy mi is. Már-
mint hogy mi is köszönjük.

– **Hogyhogy ilyen sietősen?** – kérdezte Hiéna
mama, amire **Fánteli** csak any-
nyit mondott **nagy találé-**
konysággal, hogy:

– **Hirtelen eszünk-**
be jutott valami.

– Ó! – mondta Hiéna mama. – Egyszerre mind a négyötöknek?

– Igen – mondta **Maeica**. – Mi nagyon jó barátok vagyunk. **Mindig minden egyszerre szokott eszünkbe jutni.**

– Még vécére is egyszerre megyünk! – bólogatott **Karóka**: – Csak **Maeica** a lányvécébe megy, mi meg a fiúba.

– Logikus! – mosolygott Hiéna mama megértően, és kikísért minket.

Amint kiértünk az utcára, felpattantunk a kerékpárunkra, és tapostuk a pedált.

Nem kellett szólni senkinek semmit.

Mind a négyen tudtuk, hova tekerünk.

A Darwin és a Gerald Durrel utca kereszteződéséhez repült a *Ringabringa Klub*.

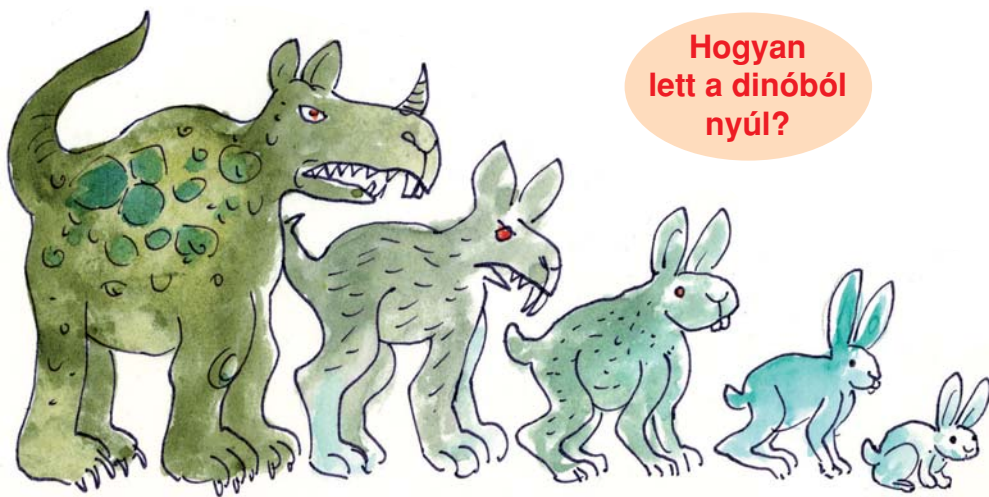

TE JÓ SZAGÚ KÁPOSZTALEVÉL! CSAK NEM EGY BÉBIT VISZ A GÓLYA?!

A Darwin és a Durrel utca kereszteződésénél csak úgy véletlenül **felpillantottam az égre.** Vagyis nem véletlenül. Mert én ide-oda pislantok folyton.

A nyúl egyébként 50 (ötven) millió éve ilyen, azaz mióta nyúl van. **(Előtte talán dinó voltam. Nem emlékszem. Aztán nyúl lettem.)**

Azért vagyunk figyelmesek, mert félünk.

De én még ilyenebb vagyok, mert író leszek, és annak mindent meg kell figyelnie, hogy le tudja majd írni.

Na, szóval felpillantok, hát mit látok? Gólya Gézut a suliból. Repült. De nem csak úgy repült, ahogy szokott, hanem valami volt a csőrében.

Te jó szagú káposztalevél!

– gondoltam azonnal. Hát mégis igaz, hogy a gó-

lya hozza a kölyköket? Aztán, hogy jobban **fel-
pislantottam**, láttam, nem egy pólyás lóg
Gólya Gézu csőrében, hanem egy szatyor. Afféle
műanyag bevásárlószatyor, amivel anya boltba
szokott menni.

– Nézzétek már! – szóltam a többieknek. – Ho-
va Gólya ez a repül? Vagyis izé... Hova repül ez a
Gólya?

– A Gólya! – kiáltott **Karóka**. – Ő vallotta be ne-
kem a suliban, hogy **Kengu** az apukájától fél, ha
rossz jegyet kap.

– És tegnap rossz jegyet kapott – dormogta
Macica. – Ezt meg nekem mondta a kroki.

– **Aha!** – kiáltottam. – Csak nem arra gondol-
tok, hogy...?

– De éppen arra! – mondta **Macica**.

– Akkor mégsem rabolták el? – néztem **Fánte-
lire**, aki csak megrántotta a vállát.

– Ti is tudjátok, hogy a nyomozásban általában
többnyire rendszerint mindig nekem van igazam.

– Kivéve, ha tévedsz – mondta **Macica**.

– **Ja!** – mondta **Fánteli** németül, mert tud. – Mindenki tévedhet. Az elefánt is megbotlik, pedig négy lába van. Tévedni állati dolog.

Néztük **Fántelit**, ahogy ég, mint

száraz elefántkaki

a trópusokon.

– Gyerünk utánam! – mondta **Karóka**, és még jobban tekert. – Vagyis Gólya Gézu után.

Repültünk is mind a négyen. Csak mi lent, ő meg fent.

Fel-felpislogtunk, hogy merre jár, de vigyázni kellett. Mert akárhogy sietünk, **a közlekedési szabályokat be kell tartani, sajnos.**

Szerencsére a Durrel utcában kicsi volt az autóforgalom. Kerékpárutat külön ugyan nem jeleztek, de mehettünk egymás mögött a járda mellett, az úton. (A járdán veszélyes! Bár mi mehetnénk

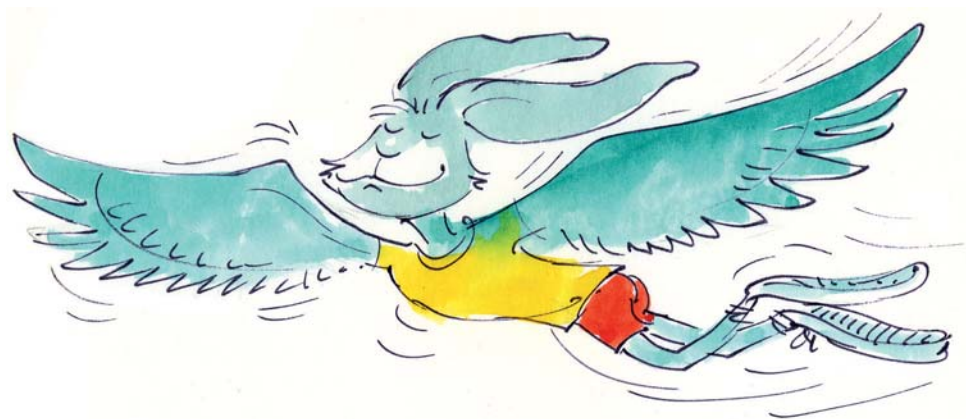
ott is, mert még nem vagyunk 12 évesek.) Úgy vi-
gyáztunk, hogy még a 10 (tíz) kilométeres sebes-
séget sem léptük túl. (Azt nem szabad!)

Addig nem is volt semmi baj, amíg Gólya
Gézuka felettünk repült.

De hirtelen eltűnt a szemünk elől teljesen...

Azt hiszem, elhúzott a házak felett. Könnyű
neki! Ha nekem szárnyaim lennének...!

TAPOSS, TEKERJ, RINGABRINGA!

Elértünk egy útkereszteződéshez. Na, most merre tovább?

Néztünk erre-arra tétován. Aztán **Karóka** hirtelen felkiáltott:

– A radír! – És előkapott a zsebéből egy radírt. – A Tigriskétől kaptam! **Kengu** radírja!

Karóka megszagolta a radírt, aztán felemelte az orrát, és a **levegőbe szimatolt**.

Lélegzetünket visszafojtva figyeltük.

Különösen én fojtottam vissza, mert délben **hagymás káposzta** volt, és elfelejtettem fogat mosni.

Köztünk **Karókának** volt a legjobb szaglása.

Jobb, mint egy nyomozókutyáé.

Nem tudom, miért nem rókákkal nyomoznak az emberdetektívek.

– Balra! – kiáltotta **Karóka**. De először jobbra pillantott, nem jön-e valami, aztán nézett balra.

Nem jött. Úgyhogy indultunk.

Mind a négyen nagyon izgatottak voltunk. Az izgalom abból látszott, hogy hangosan lihegtünk, pedig nem is voltunk fáradtak. Meg abból is látszott, hogy **Macica** majdnem elütötte Rozit, a rozmárkölyköt. Pedig az én legjobb barátom na-

gyon óvatos. Most sem ő volt a hibás, hanem Rozi. Mert nem a zebrán akart átmenni az úttesten. Csak úgy nekilódult a járdáról, és ment, mint borjú az anyjának. Egy rendőr lánya!

MENT, MINT BORJÚ AZ ANYJÁNAK =
KÍMÉLETLEN MOHÓSÁGGAL CSINÁL VALAMIT

Maeica csikorogva fékezett.

– Bocsánat! – pattant vissza a járdára Rozika.

Már ahogy egy rozmár vissza tud pattanni.

Maeica a fejét csóválta.

– Két lépés a zebra. Messze van? – kérdezte, és már tekert is utánunk.

Akkor hirtelen megint megláttam odafent Gézukát. Átszállt felettünk. És **ereszkedni** kezdett.

– Utána! – kiáltottam.

– Utánam! – mondta **Fánteli**, és vadul bevágott elélem.

Nem kellett volna. Nem vette észre a kátyút (gödört!), és nekicsapódott egy oszlopnak. Jól beverte a fejét. Láttam, hogy a szemem is szikrázik.

– Ugye?! – mondtam.

– Mit „ugye”?! – kérdezte fogcsikorgatva.

– Ha sisak lett volna rajtad....!

– morogtam, de nem folytattam, mert mennünk kellett.

Szerencsére **Fánteli** bicójának nem lett semmi baja. Csak a fején nőtt egy gumó. Megérdemelte.

– Érzem **Kengut**, már közel van – ráncolta az orrát **Karóka**, és indultunk tovább.

Nem kellett sokat tekerni.

Két **h**áz közöt **t**hirtelen kibu**k**kant egy romo**s**, lakatla**n** épüle**t**.

HOVA NEM FÉR BE EGY ZABSZEM?

- Aha! – mondtam, mert láttam, ahogy Gólya Gézu leszáll a ház tetején, és egy ablakon át eltűnik.
- **Ava tivi-tovok ivitt vavon! Gyve-rüvünk beve!**

A titok itt van! Gyereünk be!

Leraktuk gyorsan a kerékpárokat egy oszlophoz. A Ringabringa-lakattal (mert nekünk olyan is van) jól odalakatoltuk. Em-lékeztek? Az ördög nem alszik!

Már indultunk volna be a betört rozsdás kapun, amikor valaki ránk kiáltott:

– Hé, kölykök! Megálljatok!

Rögtön robbantunk!

A hang irányába fordultunk. Görény Gabi bácsit vettem észre az utca másik oldalán. Ismertem, mert apukám barátja. **Ő kiabált.** Meg ott volt a kis Farkas Ferike papája is munkásruhában.

– **Gyertek el onnan! Gyorsan!** – intgetett Tóni bá’.

– **Lebontjuk az épületet!** – kiáltott Feri papája. – **Tele van dinamittal!**

Fánteli legyintett, mint akit az egész nem érdekel, és betrappolt a kapun.

Tényleg ő a legbátrabb. Vagy inkább vakmerő?

Tudtuk, nekünk is **Fánteli** után kell mennünk, nincs mese. Bár láttam (AZ ÍRÓ FIGYEL!), hogy **Karóka** mindjárt beereszt félelmében.

– Be kell mennünk! – kiáltott a munkások felé **Macica**. – A barátunk, **Kengu**, odabent rejtőzik! – És berohant. Utána meg mi is.

De még utolérte fülünket a **farkasordítás**,

hogy: **NEEEEEEEEEEE!**

Hát mit mondjak?! Nekem se fért be **a zabszemoda hátulra**, izé, amit nem szabad leírni, csak egy írónak. (A fenekemről van szó ugyanis.)

Elöl rohant **Fánteli** fel a lépcsőn, végig a folyosókon, és harsogott a hangja:

– **Kengu! Kengu!**

Utána **Macica**:

– Hol vagytok? Gyerünk kifelé, de gyorsan!

Aztán **Karóka** kapkodta a lábait, mint aki parázson jár, és csak azt hajtogatta, hogy:

– Robbantanak! Robbantanak!

ROBBANTANAK!

Végül én zártam a sort, bár én vagyok a leggyorsabb amúgy egyébként.

– **Kengu!** – kiabáltam. – Rontják a bomot! Illetve: bontják a romot! Gyorsan befelé! Vagyis: kifelé!

A ház két emeletből állt. (Még néhány percig.)

Naná, hogy **Kengu** a másodikon rejtőzött!

Nem hallotta Görény Gabi bácsiék kiáltozását, mert bezárkózott egy szobába Gólya Gézuval együtt.

– **NEM MEGYEK HAZA!** – visított ki. –
KI FOGOK KAPNI AZ EGYESÉRT!

MILYEN HOSSZÚ TÍZ MÁSODPERC?

Fánteli egyetlen rúgással bedöntötte az ajtót.

– Nem megyek! – kiáltotta **Kengcu**. – Nem megyek!

– Nem ám...! – ordított Oli, és az ormányával megragadta **Kengcut**. – Megtaláltalak! És megmentelek, ha addig élsz is!

Az utolsó mondatra mi is odaértünk.

– **Robbantják a házat!** – sikoltotta **Karóka**. – Mindjárt ránk dől!

Gézuka gólya a szép kék-fehér ruhájában, piros csizmájában, és piros csőrével csak bámult ránk megdermedve. Lábánál a szatyorból kigurultak a szendvicsek, meg egy flakon üdítő, amit nyilván **Kengunak** hozott.

– És én most mit csináljak? – csattogtatta sírósan a csőrét. – Mit csináljak?

– **HESS!** – kiáltott rá **Fánteli** a maga bájteli stílusában, mire Gézuka rémülten kiröppent az ablakon.

Mi meg cikáztunk lefelé a lépcsőn, mint Luke Skywalker.

Tudod, amikor a repcsijével a Halálcsillag labirintusában csapong ide-oda, ha mond ez neked valamit.

– **FIGYELEM!**

FIGYELEM! – hallottuk egy harsogóra hangosított hangszóróból. – **Azonnal hagyják el az épületet! Azonnal hagyják el az épületet!**

Robbantás! Robbantás!

Aztán egy másik hang elkezdett számolni.

– Tíz, kilenc, nyolc...!

Mindig utáltam a matekot, de most valahogy a frász tört ki tőle.

Kilencnél még a második emeleten voltunk, nyolcnál már a másfelediken.

Karóka az elsőnél.

– Visszaszámlálnak! Visszaszámlálnak! – rikoltotta.

– Képzeld, halljuk! – ordítottam.

Sose hittem, hogy ilyen gyorsan tudok lefelé szaladni egy lépcsőn.

*A két hátsó lábam
még a másodikon volt, a két első
már fél emelettel lejjebb.*

Nem mondom, a fordulóban kicsit nyomta az oldalamat a korlát.

„Jaj, csak el ne felejtsem ezt az érzést, mire le fogom írni, mint híres író!” – gondoltam.

– ...hét, hat, öt...! – hallatszott az idióta számolgatás, meg a lépcsők recsegése, robaja mögöttem. Úgy látszik, **Fánteli** Olikánk azzal a tiptop kis lábikójával megkezdte az épület bontását. Ahova lépett, **ott kő kövön nem maradt.** De tényleg!

Hétnél az első emeletre értem, hatnál a földszint jött, aztán az előtér, folyosó, és kivágódtunk a kapun, mint **Dugó Dani a pezsgőspalackból szilveszter éjszaka.**

Elöl **Karóka** sprintelt, utána én, aztán **Ma-eica**, és végül **Fánteli** robogott elő **Kenguval** az ormányában.

– Ne számoljanak! Ne számoljanak! – ordította **Karóka**, akinek, úgy látszik, szintén agyára ment a matek. Nem fogta fel, hogy **a dinamit számolgatás nélkül is robban.** A számolás csak azért kell, hogy jobban foyos... *(most már mindegy!)* ...suvunk tőle!

És a hangszóró be is fejezte, amit elkezdett:

– ...négy, három, kettő, egy!

Éppen átfutottam az úttesten a többiekkel együtt, amikor úgy éreztem, hogy a lábam alatt **megm⁰zduj a föld.** Aztán meghallottam a robbanást, és megfordultam.

Nagyon érdekes volt. Ha nem remegnek anynyira a lábaim, nem reszket a fejem, és nem akar

a szívem kiugrani a jó kis helyéről, akkor egészen elámultam volna.

A ház falai úgy csuklottak össze, mint **Karóka** aznap kétszer, mikor **Kengő meghomikózása** szóba került. Az emeletek a tetővel meg a lépcsőházzal együtt szépen lefeküdtek a földre, a por pedig felszállt az égre.

– **Megmenekültünk!** – suttogta **Karóka**.
– **Megmenekültünk!** – És ő is szépen eldőlt.

Jöhetett az élesztgetés
Macica pofon-
jaival.

MINDEN JÓ, HA JÓ A VÉGE

Mit mondhatok még? Kis **Kengut** nem dicsérték meg. De a papája megígérte, hogy nem fogja összeszedni – ha nem kap rossz jegyet!

Mi négyen, a **Ringabringa Klub** tagjai, felkerültünk a suli

dicsőség- táblájára.

És ezzel együtt igazgatói figyelmeztetést kaptunk.

Mert életveszélybe sodortuk magunkat és a társainkat. De ezt nem kellett komolyan venni.

MEGJELENTÜNK AZ ÚJSÁGBAN,
MEG MINDEN WEBSITE-ON!

New York Story
KENGU MEGMENEKÜLT!

LONDON BRIDGE
**A NÉGY HŐS
RINGABRINGA!**

**PARIS MARIE
NEM SZAKADT
RÁJUK A HÁZ!**

**MAGYAR AGYAR
ÁLLATI NYOMOZÓK**

Fánteli persze szokás szerint mindenkinek **tízszer** elmesélte, hogyan rohant fel a második emeletre. Meg hogyan törte be az ajtót, ragadta meg **Kengut, hessentette ki** Gólya Gézut, és **száguldott le a lépcsőn**. Azt elfelejtette elmesélni, hogy fogalma sem volt, hol van **Kengu**. És ha tovább húzza az időt a gyanúsígtatásával, akkor **Kengura** meg Gézukára szakad a ház.

Én persze már másnap egy **verset rímelttem** a hőstettünkről. Tudom, hogy nagyon szeretnétek elolvasni, és megtanulni kívülről, úgy-hogy eldallom nektek:

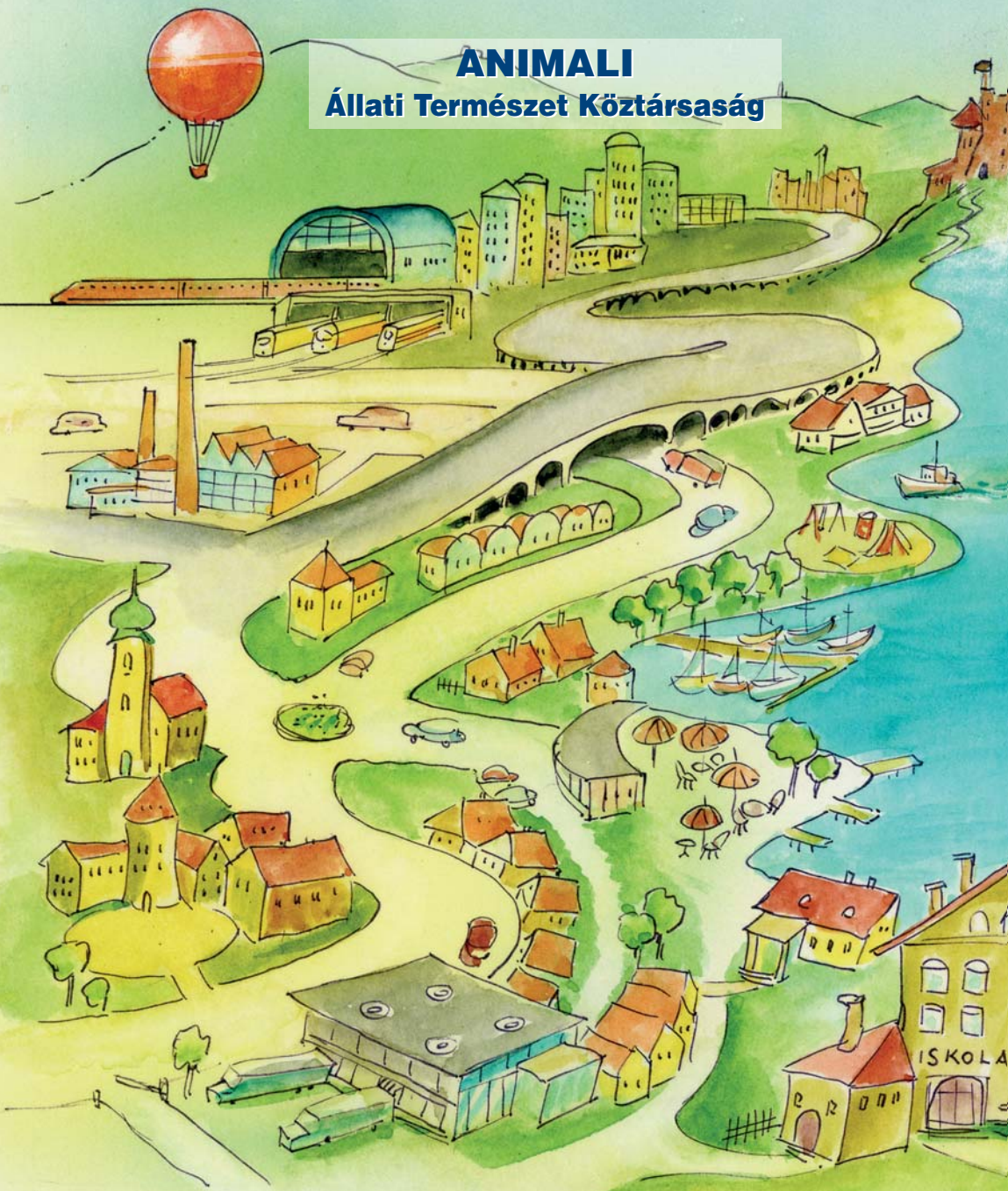
A kis **Kengu** elveszett.
Titokzatos bűneset!
Lehuppant egy gödörbe?
Ott is marad örökre?
Elkergették tigrisek?
Vagy amit én nem hiszek:
megsütötték ebédre?
Mi történt? Mondd el végre!
Versbe szőni nem lehet.
Olvasd el a könyvemet!

VÉVÉ-GEVÉ

ANIMALI

Állati Természet Köztársaság

Tartalomjegyzék

Vészjel! Vészjel! Légy esett a tejbe! / 5

Irány a szupertitkos találkahely / 7

Ki az, aki olyan gyors, mint a nyíl? / 12

NyílNyúl Emil, a viccmester hat nézetben / 17

Nem tudhatja seven-kivi! (Vagyis senki!) / 19

Nagyon, nagyon fontos,

fontos tivi-tovok! / 21

Kengü eltűnt, és nem találják a

rendőrök sem / 23

Nagy fejű? Púpos? Vagy állva nyalja

az eget? / 26

Mit tesz a kis **Kengü** az erszényébe? / 28

Fánteli lerajzolja **Kengut**, aki nem is hasonlít / 30

Mi történhetett szegény **Kengüvel**? / 32

Jegyezd meg: ha lódítasz, ne dadogj! / 36

A tanúk kihallgatása elkezdődik / 37

NyílNyúl gyanúja: gödör mindenütt lehet / 48

Karóka gyanúja: aki fél, az elbújik,
ha kergetik / 50

Fánteli gyanúja: elrabolták, megsütötték,
megették / 53

Na, most aztán majdnem lebuktunk! / 56

Macica gyanúja: ha rossz jegyet kapott,
félt / 61

Egészen biztosan vagy nem egészen biztosan? / 65

Senkise kapja fel a kezét, ha nem akarja felkapni / 67

Én inkább hősi élő szeretnék lenni / 70

Fapofa, hidegvér és pókerarc / 72

Na, erre nem számítottunk, az tuti! / 75

Aki bújt, bújt, aki nem, nem! Nyomozunk! / 77

Ki vadállatibb vadállat, mint a többi vadállat? / 83

Kisz hiéna nem biszikliszik, csak szejpít / 85

Biztosan a hiénák rabolták el! (Vagy nem.) / 87

És akkor váratlanul megtudjuk az igazat / 91

Te jó szagú káposztalevél! Csak nem egy bébit visz
a gólya? / 95

Taposs, tekerj, Ringabringa! / 100

Hova nem fér be egy zabszem? / 105

Milyen hosszú tíz másodperc? / 109

Minden jó, ha jó a vége / 115

TOM: „A tesóm dilis. Persze zseni is, mert feltalálta a szuper tolmácsprogramot, és így bármilyen nyelven beszélhetünk egymással. De azért dilis. Még szerencse, hogy itt vagyok én meg a hatodikosok szövetsége...”

Nógrádi Gábor művei

Egy író, akinek a könyveit ugyanynyi felnőtt olvassa, mint amennyi gyerek

www.nogradi.hu

Tom iskolatársa, Digó folyton a verekedéseivel dicsekszik. Tele van karmolásokkal, foltokkal. Aztán kiderül, hogy nem is verekszik... És nem csak hogy nem verekszik, de nagy veszély leselkedik rá. A kérdés: megmentsék-e Digót, bár utálják?

Az unokái sem tudták, hogy a nagyjuk lánykorában Sellő néven titkos ügynök volt. Ez csak akkor derül ki, amikor Gerit elrabolják. Nagynak elő kell kapnia a palacsintasütőt, hogy szétcsapjon a banditák között.

Marci édesanyja magyar, édesapja Budapesten tanult arab orvos. A fiú ötvenmillió dollárt örököl egyiptomi nagypapjától. Húha! Az már pénz! Csakhogy a terroristák meg akarják szerezni az örökséget. Sikerül nekik?

A Marci öröksége folytatódik. A terroristák nem adják fel. Bosszút akarnak állni. Marci ismét csak a fel-feltámadó Cilire számíthat, valamint egy verébre, plusz egy rózsabokorra. No meg rád, kedves olvasó, aki egyszerre akarsz nevetni és izgulni.

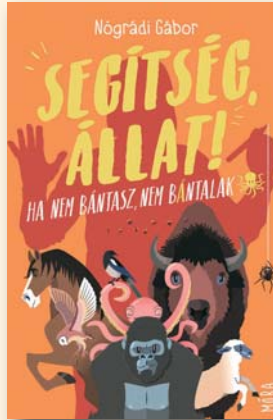
A nagymama galambbá változik, hogy találkozhasson az unokájával. Cecilia beszélget a tesójával, aki még meg sem született. Ha képzelsz magadnak egy kutyát, az meg is haphat. Ha nevetni akarsz vagy meghatódni, akkor ez a te könyved.

ÉLETMŰSOROZAT

Nógrádi Gábor legsikeresebb könyvében negyven állat panaszkodik, gúnyolódik, sír és kacag, miközben elmondja: hogyan él, és hogyan kell őt etetni, gondozni – szeretni. Tíz kiadás, százezer példány.

Nógrádi Gábor művei
www.nogradi.hu

ÉLETMŰSOROZAT

A Segítség, ember! folytatása talán még humorosabb és izgalmasabb, mint az előző kötet volt. Harminc kalandos, vidám történetben beszélnek, panaszkodnak, veszekednek, csúfolódnak az állatok. Nincs mindig igazuk!

ÉLETMŰSOROZAT

Minden és mindenki nevelhető? Nevelhető a kistestvérünk, a nagybácsink, a nagymamánk, a matektanárunk, a szomszéd, a rendőr, a muskátli és a padszomszédunk is! Akarsz a nevelés zsenije lenni? Vagy csak nevetni? Ez a könyv a te könyved.

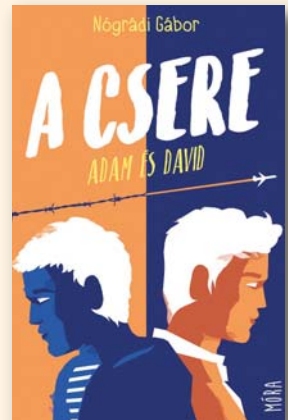
ÉLETMŰSOROZAT

Képzeld el, hogy reggel felkelsz, és már nem te vagy te, hanem valaki más a családból. Hogyan élsz, létezel helyette? És helyetted? (A PetePite az Év Gyerekkönyve lett, nemzetközi díjat kapott, és bekerült a tankönyvekbe.)

ÉLETMŰSOROZAT

EMESE: „Megörülök! Papa átváltoztott anyuvá! Anyu meg Mesi lett, vagyis én. Akkor most anyu maradok örökre? ” Pörgős, izgalmas, humoros történet. A regényből készült komédiát nagy sikerrel mutatták be a színházak.

A kamasz Adam a tenger mellett egy menekülttáborban él és egy jobb életéről álmозodik. Amikor beúszik a tengerbe megnézni az elnöki jachtot, találkozik Daviddal, az Elnök fiával. Kiderül, hogy a megszólalásig hasonlítanak egymásra. Hogyan lehetséges ez?

ÉLETMŰSOROZAT

Lajcsi elrabolja saját magát a barátai segítségével. Örület! Mit akar? Azt, hogy elvált szülei újra összeházasodjanak. A terve sikerül? Nem sikerül? A regény bekerült a tankönyvekbe és film is készült belőle.

Nógrádi Gábor művei
www.nogradi.hu

A gyerekek állatait össze akarja gyűjteni a gonosz polgármester. Ki segíthet, ha a felnőttek félnek Garaitól? Naná, hogy Kinizsi Pál, Mátyás király hadvezére! No de ő már ötszáz éve halott! És akkor mi van? Fel kell támasztani! Humor, izgalom, történelem testközelből.

ÉLETMŰSOROZAT

Hogyan kerül négy gyerek, egy történelemtanár meg egy vizsla az 1514-es parasztháború közepébe? És ha már ott vannak, miért akarnak találkozni a vezérrel, Dózsa Györggyel? Mernél velük menni?

ÉLETMŰSOROZAT

SAMU: „Anyu apja, a Papa hozzánk költözött. Én szeretem a Papát, ha háromszáz kilométer van köztünk, de megőrülök, ha csak három méter! Segítség!”
 Élni és együtt élni, ez a legszebb és a legnehezebb feladat.

Papa megvédi az állatokat, és kis híján megverik. Papa úszni tanítja az unokáját, és majdnem megfullad. Papa ezermester, és tönkreteszi a mosógépet. Jaj, Papa!

ÉLETMŰSOROZAT

APA: „Megőrülök téled, Emmike! Nem öntheted a szemetet a szőfőrré, akkor sem, ha szemetelt! Nem te döntöd el, hogy mikor legyen kistestvéred! Nem hozhatsz haza sem egy síró kisiut, sem egy kóbor kutyát! Megőrülök téled, Emmike!”

Rob tanítás után kirohan az iskolából, és majdnem fellöki Anit. A lány sírva elszalad. A két fiatal délután együtt nevetgél a plázában. Ötvenhat tanú meséli el, mit látott. Ötvenhat tanú ötvenhat különböző történet. Miért látja mindenki másképpen ugyanazt?

Nógrádi Gábor művei

www.nogradi.hu

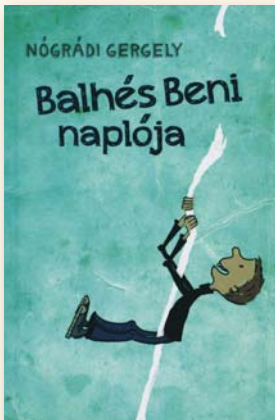

A tizennégy éves Alex lóg az iskolából, lop egy kutyát, hazudik, szemétkedik – haragszik a világra. Foltosnak, a lopott kutyának csodálatos képessége van: Alex minden gazembersége után éveket öregszik. (14+)

ÉLETMŰSOROZAT

Rémes nyaralás két londoni gyereknek egy világvégi kis faluban. A rokonság kedves, de a szobában egér meg pók szaladgál, és a klotyó kint van az udvaron! Eszter és Robert megszöknek. Át a Nyírségen, a Hortobágyon, a Tiszán hazaindulnak Angliába.

Komisz egy kiskamasz ez a Beni! Mindent tönkretesz, mindenkit örületbe kerget. Főhősünk naplójából azonban kiderül, a rosszkedvűségével pusztán szeretetet akar kicsikarni a felnőttekből. Csak ne volna olyan borzalmas a helyesírása! (A művet hangoskönyv változatban is kiadták.)

Nógrádi Gergely művei

www.gergelynogradi.com

Szilás Pali egy éjszaka kutyává változik. Vajon milyen varázslatos erők állhatnak a hátborzongató és mulatságos varázslat mögött? Vajon a szerelmese sem ismeri fel a fiút a kutyában?

Az afrikai kislány, Csicsi egy törzsi háborúban elveszti a szüleit. A koromfekete apróság a Vau! című regényből már jól ismert Szilas családhoz kerül. Érkezése után néhány nappal elröböl-ják. De miért? És mi lesz a sorsa?

BENEDEK: „Tudom, hogy anya hazajön! Igaz, hatalmas vihar volt aznap reggel a tengeren, mikor anya eltűnt. Óriási hullámok, orkán és szél. De anya nagyon jó úszó volt. És hiába keresték, nem találták meg. Azért nem, mert él! Él egy szigeten. Vagy az ufók vitték magukkal. De visszahozzák...!”

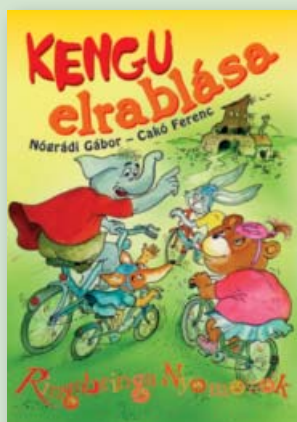

Sok száz tábla van az utcákon, az épületekben, a parkokban, a strandokon, azaz körülöttünk mindenütt. Vajon mit jelentenek? A nagyalakú, csupa rajzos könyvvel azt szeretnénk, ha egyetlen gyereket sem érne közlekedési baleset.

Nógrádi Gábor művei www.nogradi.hu

KRISZTI: „Nem megyek a nagyihoz! Nem megyek a tanyára! Se tévé, se telefon, se térerő! És tudom, hóvihar lesz! Nem akarok ott karácsonyozni! Segítséget! Minden gyerek felnőttként tud cselekedni, ha nagyon muszáj!”

A nyúl, az elefánt, a macskó és a róka a legbonyolultabb bűnügyeket is ki nyomozza. Minden oldal csupa rajz, játékos betű, rejtélyes, rejtélyes szöveg. Mire elolvasod, mire végigneveted, jobban fogsz olvasni. Tanulj szórakozva! Szórakozz tanulva!

Ringabríngá sorozat 1.

A gyerekbanda csalókat, tolvajokat, rablókat foszt ki a nagy vezetésevel. Mi ez? Robin Hood család ma? De miért csinálják? A bűn, az bűn! Hecseki szerint nem?

A négy kis állatkölyök Karóka ellopott bicija után nyomoz. Mindenkinek van egy zseniális ötlete: hogyan lehetne a tolvajokat megtalálni. Ötlet van, eredmény nincs. A maci balettozik, az elefánt hegedül, a róka siránkozik, Nyíl-Nyíl pedig mindent feljegyez.

Ringabríngá sorozat 2.

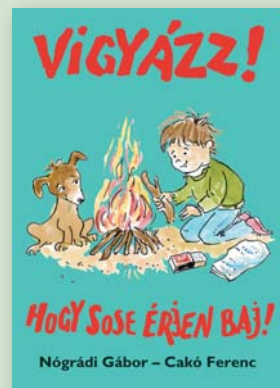

A Papa, unokái segítségével vidám, kalandos helyzetekben tanolja meg a kérekpáros közlekedés szabályait. Jobb ma egy könyv, mint holnap a felsebezett térd, nem? Fejezetcímek: Mountain bike vagy trekking? Ez kötelező, az nem. Egy kortyot sem, Papa! Kerüld ki vagy fejbe vághat! Éljen az elsősegély tanfolyam! Jó Papa holtig tanul. Tekerjünk télen is! Ha jót akarsz, számíts a rosszra!

Nógrádi Gábor művei
www.nogradi.hu

A mobilozás – beszélgetés, sms-ezés, netezés – miatt számtalan súlyos baleset történik.. Gyerek és felnőtt együtt tanulhatják meg a vidám, kalandos helyzetekből, humoros illusztrációkból, mire kell figyelni, mire kell vigyázni a járdán és az utakon.

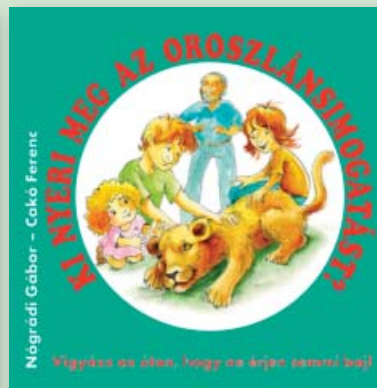
Százhatvan színes oldalon szórakoztatva, vidám szövegekből és rajzokból megtudható, mire kell vigyázni a gyerekeknek az utcán, a hegyekben, az erdőkben, a járműveken, a vízben és a viharban, a télben és a nyárban. Az életben.

Az aggódó Papa és három okos unokája tizenhat vidám történet segítségével mesélik el a gazdagon illusztrált könyvben, hogy az otthoni élet sok veszéllyel jár ugyan, de ezeket a veszélyeket el lehet kerülni.

A Vigyázz..., hogy sose érjen baj! című sorozat új könyve a lopások megelőzéséről szól. Sőt, a Papa és az unokák izgalmas, humoros történeteiben iskolai és utcai rablás is előfordul, de nyugalom: minden jó, ha jó a vége.

A rendőrségi nap izgalmas vetélkedőjén vesznek részt főszereplőink: a Papa, Saci, Beni, Lizi, Tapi kutya meg Emma Cegléről. Milyen versenyszámok vannak? Be kell törni egy riasztóval védett sátorba a csokiért. Papa célba lő és majdnem eltalálja – a céllövöldést. Zsebtolvajt kell fogni. Sziklára kell mászni. Vajon ki győz?